toisen ulottuvuuden juttuja ja muutakin

SÄHKÖVÄTKÄIN

legendaarinen ensimmäinen numero
(saattaa olla myös viimeinen)

saattaa sisältää huumorin aineksia
niinhä sitä luulis...

The Anonymics
Oona Hiekka
Kehityskompleksi
Gregorianos Khristos
Olaf Spag
Robson Ahwah
Suutarit
Urban Grind
Kyrpth
Viking Dreams
Reynols
Topeliukset
+ levyarvioita
ja lätinää

HALLOO HALLOO

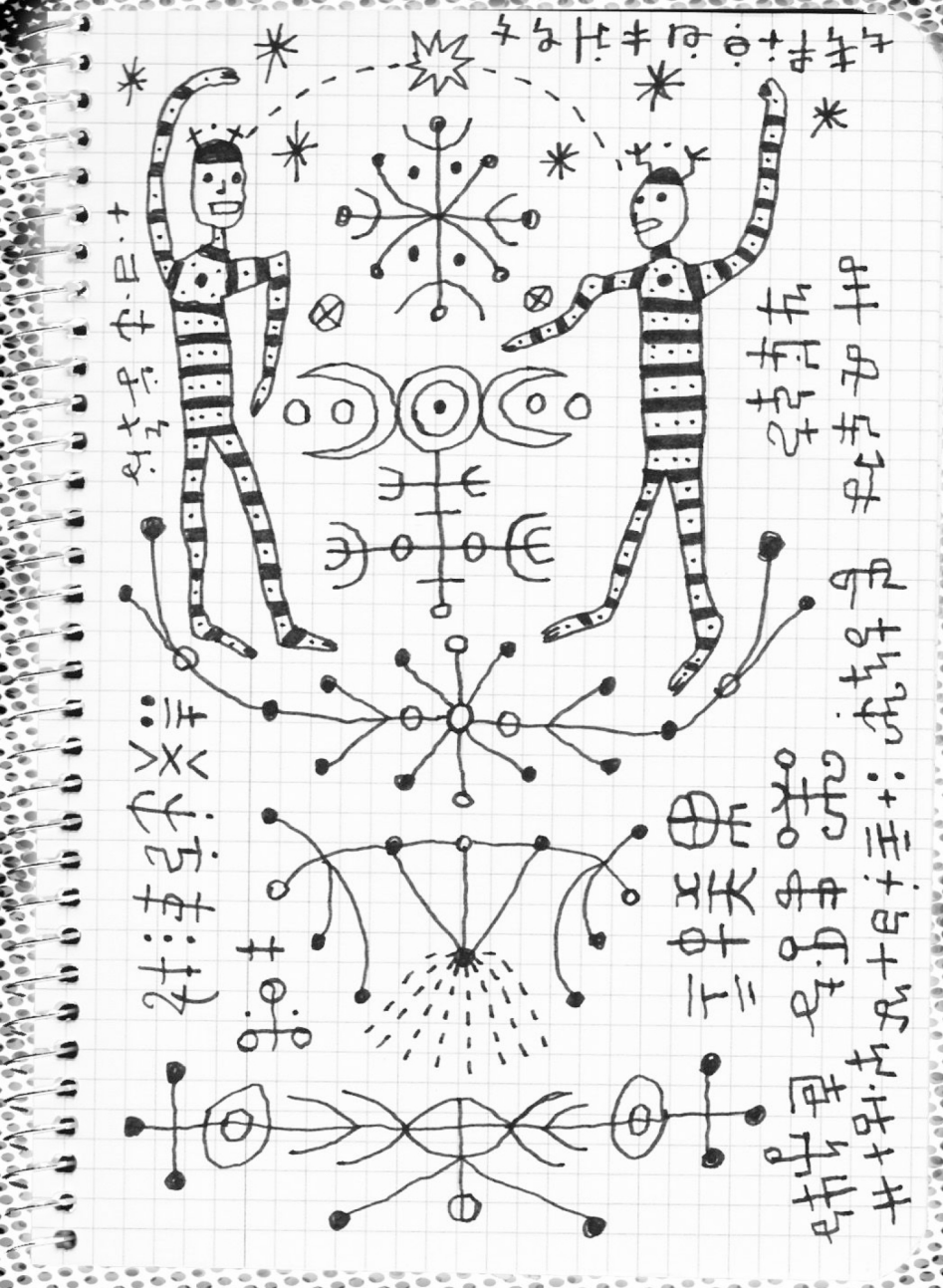

Hyvät kansalaiset, tässä on nyt Sähkövatkain-zinen ensimmäinen numero. Olkaa hyvät ja rentoutukaa, sillä tähän ollaan nyt tultu - tai ellette vielä ole, niin on hyvä aika liikahtaa likemmäksi. Teksti saattaa olla pientä, joten ne lukulasit on hyvä olla mukana (taikka suurennuslasi tahi periskooppi). Tämä ainutlaatuinen lehti on tehty intohimolla ja rakkaudella ja sen saattaa ehkä jopa aistia. Kuten ehkä huomaatte, tarjoaa lehden sisältö teille paljon sellasia asioita, joita ette ole kenties koskaan ennen tavanneetkaan, esimerkiksi nyt nämä haastateltavamme. Voitte kuitenkin huokaista helpotuksesta sen suhteen, että käyttämämme sanat ja lauserakenteet ovat jotakuinkin järkeviä, ja omaan maailmankuvaanne sopivia, joten voitte ymmärtää suht selkeästi missä mennään sikälimikäli aiotte tätä lukea. Mikäli kohdallenne sattuu ärtymys ja kiukku lehden sisällön suhteen, tehkää kaikkenne ettette polta, revi tai muuten tuhoa tätä teosta, vaan lahjoittakaa lehti sellaiselle henkilölle joka näistä asioista välittää; tosin sellaista saattaa olla ultimaalisen vaikea löytää apajiltanne, joten siinä tapauksessa kelpaa mikä tahansa kierrätysnurkkaus alueellanne (jos sellaista ei löydy, niin ei muutakuin ilmoitusta torille tms).

Mutta nyt ollaan alkuun päästy, ja saatu kroppa lämpeämään joten let's go on, eikö vain? Kyllä kyllä (huutaa vinkuva ääni kaukaa piilotajunnasta).

Mikäli pääsee käymään niin, että lukiessa tulee paha mieli, on parempi laittaa lehti syrjään ja käydä ottamassa vaikka happea ulkosalla. Kunnon kävelylenkki metsässä piristää ja antaa voimia palata lehden ääreen, yhä uudestaan ja uudestaan. Mikäli alkaa vihastuttamaan, voi mennä peilin ääreen ihmettelemään. Että näillä eväillä tämänkin jännän äärellä.

Lehdessä olevat haastateltavat on valittu mielivaltaisesti toimituksen oman alitaju-aspektin viitoittamana. Näin ollen on annettu tapahtua se minkä kuuluukin tapahtua. Se, että tämä kaikki ilmenee tällä kollektiivisella taajuudellamme, jota todellisuudeksi arkipuheissa kutsumme, on sekin vain osa suurempaa tarkoitusta. Esoteeriikan ihmeneloset voivat tätä penkoa symbolisilta osin, ja työstää aiheesta luettavaa eeposta, vlogia tai vaikkapa taideteosta.

Toivotamme rauhaa ja rakkautta sieluillenne, sekä toki kaikille muillekin osa-alueillenne ja osa-alueillemme.

SUUTARIT

Pohjois-Karjalan Värtsilästä sinkoava Suutarit alotti Ramopunk-pop bändinä 90-luvun lopulla. Soittopaikkana toimi – ja toimii edelleen – vanha haiseva navetta, eikä keikkoja juurikaan ollut. Nyt parikymmentä vuotta myöhemmin, sekä muutaman kokoonpanovaihdoksen jälkeen on Suutarit jo hitusen kokeneempi poppoo.

Keikkoja on tullut kasaan peräti neljä, joista puolet ovat korona-aikana tehtyjä Live @ Navetta esityksiä tubessa tai vastaavissa. Haastattelimme Suutareiden kahta alkuperäisjäsentä Masaa ja Onnimannia Skypen välityksellä, Kesäkuussa 2020. Pahimmat murteenvääntelyt ollaan korjattu lukijoita ajatellen, helpottaaksemme taakkaanne.

Mitäs Suutarit olette viime aikoina puuhailleet? Eli what's up?

Masa: Kenkiä korjattu ja liimaa haisteltu.

Onnimanni: hahahaa!

Masa: Joo, no ei vaan. Ollaan toki musisoitu ja kovaa. Uutta levyä ollaan tehty ja vähän vanhaakin.

Vähän vanhaakin? Mitä tarkoitat?

Masa: Joo, siis sse on sellasta 2005 äänitettyä matskua, josta veistelemme nyt vihdoin jotain kuultavaksi.

Onko tuo vielä sitä Ramopop-aikaa?

Masa: No ei. Tai tavallaan. Se oli sellanen taitekohta. Sitä liimansniffaus-rötkötystähän me oltiin veivattu jo jonkin aikaa... mut sit tämä 2005 sessio oli vähän niinkuin se pitkä biisi siinä Canin Taco Macolla, paitsi että meidän bändille tuo muutos oli aavistuksen radikaalimpi.

Onnimanni: Juurikin näin.

Mitä silloin sitten tapahtui?

Masa: Se oli Juppe, silloinen basistimme, ja koko kylän tunnettu hörhö, kun toi meille Helsingin reissultaan pilvee. Ei oltu koskaan polteltu, mutta silloin kyllä ja menihän se päähän.

Onnimanni: Ja nauhalle!

Masa: Sit siinä illasta saatiin nauhuri pyörimään ja oltiin pari tuntia jotain soittimien kanssa tehty. Lopputulos kuunneltiin vasta parin viikon jälkeen, ja olihan se melko wow wow.

Onnimanni: Ei mennyt enää musiikkimme sen jälkeen entiselleen. Siitä pari viikkoa vielä eteenpäin ja poltin soramontulla prätkänahkarotsini.

Masa: Olisin varmaan polttanut minäkin, mutta olin hävittänyt omani Joensuun reissulla edellisvuonna.

Millaisesta musiikista tuossa on kyse?

Masa: Sellasta improvisoitua haahuilua. Pitkiä biisejä. Varmaan ollut vaikutusta sillä, että paukkujen pärähtäessä kuuntelimme AMM:ää.

Onnimanni: Se sellanen levy, jossa on joku keltanen rekkapiirros kannessa. Senkin Juppe toi Helsingistä. Ja sitten oli jotan Tangerine Dreamia ja sellasta space-matskua kans.

Ilmeisesti tämä kyseinen ilta vaikutti Suutareiden musiikkiin ns. lopullisesti?

Masa: Todellakin! Me ei enää koskaan palattu sniffailujuttuihin. Ei ees unissamme.

Onnimanni: Kertaheitolla yhdessä päivässä... tai yössä, meistä oli tullut älykköjä. Mutta eihän me sitä sillon itse tajuttu.

Masa: Tämä äänityssessio ollaan nyt siis purkittamassa levylle. Melko raakaa soundimaailmaa vielä siihen nähden miltä me nykyisin kuullostetaan.

Onnimanni: Tuskin sitä meidän itsemme lisäksi jaksaa kukaan kuunnella.

Olette koko Suutareiden olemassaolon ajan soittaneet navetassa. Millaista se on?

Masa: No se haju nyt on mitä on, mutta kyllä siihen tottuu. Joku vois sanoa vaik et 'paska haisee ja banjot soi'.

Onnimanni: Ollaan me sitä siivoiltu ja kunnosteltu. Julisteitakin on laiteltu seinille, mm. yksi jättimäinen Stockhausen piirros – joka kylläkin myöhemmin osottautui väärennökseksi, mutta ei olla annettu sen haitata.

Masa: Päinvastoin. Pettymykset ollaan vaan käännetty alassuin ja soiteltu suru pois.

Mitenkäs keikkailu? Hyvin vähän olette käyneet soittelemassa yleisön edessä.

Masa: Vuonna 2000 oli ensimmäinen lähialueella eräässä rock-tapahtumassa, ja sitä seuraava oli 2009 Kööpenhaminassa, kun oli silloinen tuttavamme siellä asustelemassa, ja buukkasi meidät sellaiseen epämääräiseen underground-tapahtumaan. Soitimme kaksi ja puoli tuntia, ja yleisöllä tuntui olevan hauskaa. LSD:täkin oli runsaasti tarjolla.

Onnimanni: Se olikin sitten niin erikoinen tapahtuma, ettei me soitettu livenä enää ollenkaan, ennenkuin vasta nyt korona-aikaan, lähinnä testiluontoisesti.

Masa: Ei ole hinkua lavoille tai elävän yleisön eteen. Muutoin se olisi kivaa, jos voisi vain soittaa, ja että yleisö kuuntelisi – mutta kylmä fakta on se, että yleisö harvemmin jaksaa osaa olla hiljaa, ja sen lisäksi on kaikkea muutakin tylsää. Odottelua. Tutustumisia tyyppeihin ja seurustelua. Bändäreitä ei ole, eikä paljon mitään muutakaan. Eikä meitä kiinnosta tuollainen lifestyle muutenkaan.

Onnimanni: Masa tuossa vähän kärjistää, mutta on tuossa melko hyvin alleviivailtu noita parhaita kohtia.

Masa: Mieluummin istun navetan katolla katsomassa pilviä, tai tunkiolle.

Onnimanni: Jotain tälläistä...

Mitenkäs sitten tuo kotipuolenne kulttuurikenttä, temmeltääkö sielläpäin kanssanne muitakin taidenikkareita?

Onnimanni: Lasketaanko traktorinvirittely kulttuuritoiminnaksi?

Masa: Juu, heitä meillä ainakin piisaa, riesaksikin asti. Mutta lasketaan tai ei, onhan täällä aina ollut taidenikkareitakin, mutta aika paljolti ollut pitsinnypläystä taikka savitöitä eläkeläisten kerholla – mutta Oopo Prop eli täällä aikoinaan. Hän on näistä alan tyypeistä ehkä se kaikkein varteenotettavin, ainakin tälläisestä modernin taidemaailman näkövinkkelistä. Hän maalasi tauluja, teki veistoksia puusta ja romuraudasta, kirjoitti runoja, soitti pianoa ja mandoliinia, joskus jopa samanaikaisesti. Tämän lisäksi hän hakkasi halkoja paikallisille pientä korvausta vastaan.

Onnimanni: Oopo oli sellainen niinku kansanmies. Vaikka ehkä se hänen kansuutensa rajottuikin tänne Värtsilän takametsiin.

Masa: Oopon pianokappaleet olivat kaunista kuunneltavaa. Kerran olin silloisen kihlatun kanssa kuuntelemassa tuolla seurakuntatalolla, ja kyllä siinä tuli tippa linssiin. Ja vähän muuallekin.

Tuliko teille koskaan mieleen soitella yhdessä Oopon kanssa?

Onnimanni: Kyllä se mielessä oli, ja me käytiin siellä hänen pihallaankin ihan kysymässä.

Masa: Enemmän se jäi kuitenkin kysymyksen yritykseksi. Tarkoitus oli kutsua yhteisiin soittosessioihin, mutta hädin tuskin

kerettiin siinä esittäytyä, kun Oopo veti huomion omiin höpötyksiinsä – ja me siinä sitten nuorina vaan soljuttiin mukaan siihen hänen liitoonsa. Saatiin siinä kierros pihassaan, katseltiin läpi veistokset, ja kuunneltiin tarinoita jokaisesta, sekä sivulausetarinat ja niiden sivulausetarinat... tai miksihä sellaista nyt kutsutaankaan?

Onnimanni: Virtahevoksi.

Se on hieno eläin se. Voisiko sen lukea yhdeksi vaikuttajistanne?

Onnimanni: Kyllä sen voisi. Eritoten ne Kenialaiset.

Teillä oli myös aikoinaan aie tehdä kiertue Euroopassa japanilaisen avant-legenda Keiji Hainon kanssa. Kuinkas siinä sitten kävikään?

Masa: Se taisi olla 2006 tai 7. Oli jo ihan hyvällä mallilla se, mut sitten vaan saatiin sieltä järkkääjätaholta faxi yhtenä aamuna, jossa sanottiin, että "Sorry guys, we have to cancel your part of the tour. We just have to – please don't asky why (we cannot say anything). Thanks for understanding".

Onnimanni: Oltiin vähä pettyneitä sollon, mutta menimme sentään navetalle ja äänitettiin siellä se meijän Navetta Palaa kasetti. Ja ihan hyvähän siitä tuli.

Masa: Hyvä tuli – ja lähetimme toki Hainolle yhden kappaleen, mut jälkeenpäin tuumailtiin, että onkohan hänellä edes kasettisoitinta.

Navetta Palaa oli siis äänitetty jollain uudella tavalla? Näin muistan jostain lukeneeni.

Masa: Juu, meillä oli 8 kasettinauhuria eri kohdassa navettaa. Äänitettiin niillä samanaikaisesti ja lopulta lähetettiin yhdelle miksaajavelholle koko touhu hoideltavaksi. Hyvä tuli – kuten jo tulikin mainittua.

Mitäs muuta elämäänne kuuluu tämän Suutarisysteemin lisäksi?

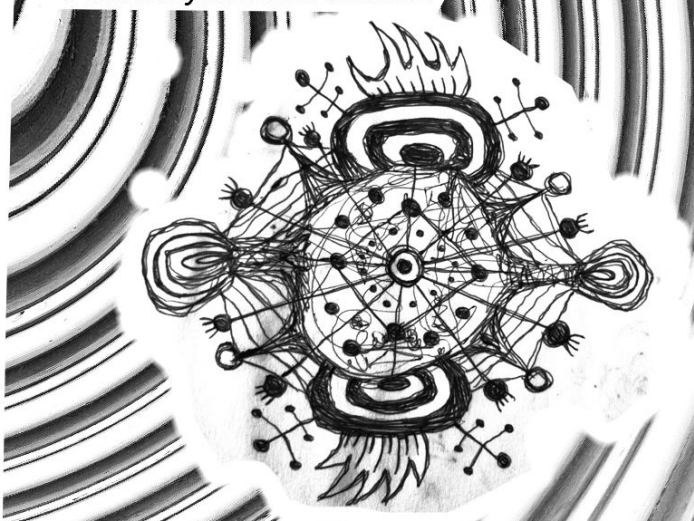

Masa: Suutarit on lopultakin vain pieni osa kaikesta mitä tehdään. Kerran viikossa pyrimme kokoontumaan. Muuna aikana vietämme yksityiselämäämme, emmekä niistä asioista halua kertoa julisesti.

Onnimanni: Sen verran voidaan toki paljastaa, että meillä kaikilla on Seppo Rädyn nimmarit. Sehän asuu tossa naapuripitäjässä. Käytiin sillon aikanaan koko kylän lapset nimmarijonossa keihäskarnevaaleissa. Oli pillimehuu ja pullaa myös.

***

Näin päättyi tuokiomme Suutareiden kanssa. Mukavia lupsakoita ihmisiä. Ehkä tapaatte heidät jossain joskus, kun vähiten osaattee sitä odottaa – toivomme näin, hartaasti ja hartaudella.

MYSTINEN KHRISTOS

Toimituksemme kesäapuri Olavi S. törmäsi sattumalta toimistollemme tulomatkalla erääseen elämää nähneeseen vanhempaan herraan. Herralta putosi hattu ja melkein tekaritkin. Olavi pyysi anteeksi - mutta herra sanoi tämän olleen hänen itsensä syy. Korvaukseksi tarjosi "Ollille" kahvit lähikuppilassa, eikä siinä pitkä tovi mennyt, kun valkeni, että tämä herra-ukko olikin Gregorianos Khristos - mikä sekään ei kerro juuri kenellekään mitään. Niimpä päätimme nyt julkaista Olavin ja Gregorianoksen keskustelun, sekä senjälkeiset puhelut, joita oli kuulemma "muutamia" tai "joitain" kunnes Gregorianos katosi (ainakin meidän piiristämme).

***

Gregorianos: Silloin 60-luvulla se oli sellaista yleistä sekoiluanhalua, mutta siitä sitten poiki jotain tälläistä järkevämpääkin. Ne bänditouhut ei jaksanu pitkään kiinnostaa. Jo siinä toisen levyn aikoihin oli sellainen kutina, että on vaan lähdettävä. Koko se rock-touhu tuntui niin nähdyltä ja naurettavaltakin, vähän niinkuin kaikki muukin. Oli liikaa sellasta valmiikspureskeltua kaavaa, johon useimmat kuitenkin vaan tyytyi, kuten tyytyvät nykyäänkin.

70-luvun alussa hiippailin paljon metsissä ja asustelin majoissa ja ladoissa ym. vähän missä sattuu. Kesämökkiläiset kun lähti takaisin kaupunkeihinsa, niin mä hyppäsin pitämään sinne majaani, tosin oli se vähän turhan jännää, mut koskaan en jäänny kiinni - ja siivosti käyttäydyin. Sit ku tuli talvi ni tuli joko matkusteltua jonnekin kauas, Intiaan, Afganistaniin... Nepaliin jne. tai sit saatoin saada jonkun huoneen jostain käyttööni joksikin aikaa. Kaikki mun kamat mahtu pariin säkkiin.

Sit siel Nepalissa ollessa tuli alettua kirjoittelemaan, ihan vaan sellasta tajunnanvirtaa kaikesta mitä oli tullu kohdattua alitajuisesti ja muutenkin. Just tollanen nopee kirjottelu ilman mitään analyysiö oli hyvä keino päästä syvemmälle tonne ajatusten toiselle puolelle. Ja auttohan siihen tietysti ne paikalliset vuoriyrtitkin, vaik ei se niidenkään käyttö mikään sellanen juttu ollu et ilman ei vois mukamas jotain uutta tajuta. Se on vaan ikäänkuin sellasta psyykkistä vauhtia. Muutamia tuttuja flippas vähän syvemmälle, eikä niistä saanu tolkkua enää hullukaan.

Sit siinä 70-luvun lopulla ilmesty mun ensimmäinen kirja, jossa oli just tätä tajunnanvirtaa - ja siitä muokattuja runoja ja muuta. Parisataa kappaletta sitä meni ja sitten se vaan unohtu vissiin ikiajoiksi.

Joogat ja meditoinnit oli mukava jo sieltä 70-luvun alusta, mut tossa 80-luvun alkuaikana se alko olemaan eniten esillä siinä omassa kulkemisessa. Siel Nepalin ja Intian maisemissa sit jatkoin ja tapasin kaiken aikaa mielenkiintoisia uusia tuttavuuksia, joogeja, mystikkoja jne. Vaihdeltiin näkemyksiämme ja tuntemuksiamme. Se oli upeaa aikaa.

Sit 80-luvun puolivälissä hengasin kaksi vuotta luolassa. Kävin ihan vaan satunnaisesti ulkona auringonvalossa. Olin tullu sellaseen pisteeseen etten nähny mitään järkeä missään hengailussa, joten pysähdyin sinne luolaan mietiskelemään, ja ottamaan yhteyttä syvemmälle.

Siinä tuli sit jossain vaiheessa sellanen syvä ahaa-elämys, kun tajus että sitä on yhtä maailmankaikkeuden kanssa ja että tää fyysinen keho-olemus on sekin tätä samaa - ja se erillisyys katosi kokonaan. Se on

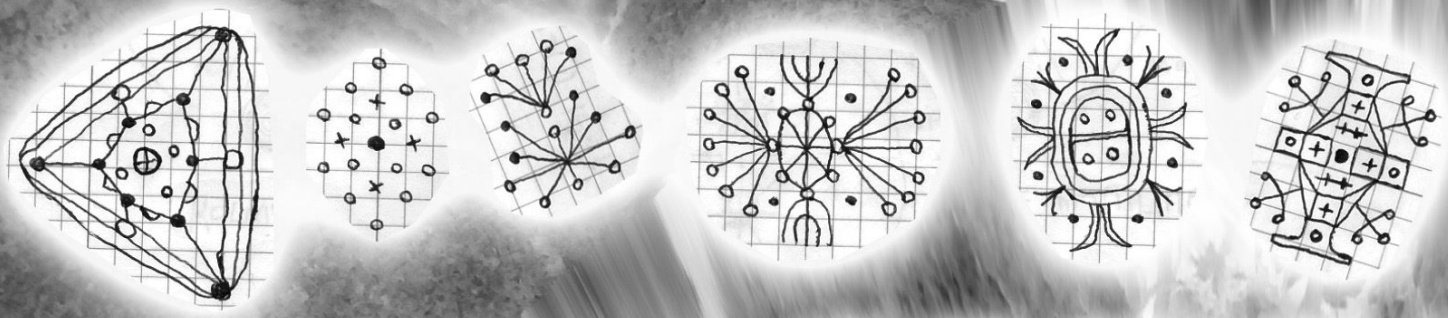

valtavan upea ja todellinen tunne, koska siinä ollaan alkulähteillä - ja on aivan mielettömän kiitollinen kaikesta.

Siel luolan ulkopuolella on egojen maailma, aivan älytön sekasotku, kun alkulähteestä harhautuneet yrittää opettaa toinen toisiaan, kiistelevät ja taistelevat - ja rakentavat samalla yhteiskuntaansa sille sotkuisalle pohjalle. Se on melko surkuhupaisa näky - mut kuka ikinä sisällä eläkään, niin harvemmin se jaksaa naurattaa. Moni sitä miettii, että kuinka sieltä päästä pois - ja jotain aisialle tekeekin, mut kyllä se massa yhä psykoosissaan tekee töitä lisää sekasotkulle.

Tuo on just se Luciferin maailma, sekava helvetillinen luomus. Luciferhan lähti täydellisestä paratiisimaisemastaan alunperin luomaan "jotain vieläkin parempaa", puras sitä kiellettyä hedelmää - tai laitto jonkun ittensä puolesta purasemaan. Toki se on osa kokonaiskuvaa ja osa Jumalaa - juuri näin pitikin tapahtua. Ja mahtavaa hekumaahan siinä varmasti oli, kuten on nykyäänkin, mut siinä on se toinen puoli joka on vaan sitä surua, pelkoa, vihaa ja hulluutta. Ei sellaisessa voi elää hyvin, vaik siitä nyt onkin tullu jo ihmiskunnalle uusi normaali. Mut muutoksen ajat ovat nyt kovat.

Lucifer itsekin älykkäänä enkelinä on tajunnut tehneensä virheen - ja kääntynyt takaisin kotiin, rakkauden suureen kaikkiyhteyteen. Maailma yrittää pitää vankinaan, koska sillä on houkutuksensa. Se on täysin ymmärrettävää, että ihmiset haluaa niitä houkutuksia kokea, vaikka se satuttaakin. Mut ennenpitkää sen jokainen huomaa, että ne houkutukset ei oo kaiken sen vaivan ja ajan arvoista - vaan halutaan sielun pohjista asti takaisin kotiin. Ja

hauskaahan tässä on se, että periaatteessahan me ollaan jo kotona - meillä on jo se ekstaattinen paratiisimainen olemuksemme, mutta olemme vaan mielemme sekoittaneet vuosiemme varrella niin pahasti, että emme tätä kultaa näe. Kaikenlaisia rituaalejahan sitä on keksitty vanhan mielen karkoittamiseen, ja uskonnotkin toki harjoittaa sitä jollain lailla, vaikkakaan ei ne yleisellä tasolla mitään järkevää saa aikaan.

Mutta siis kaikki hyvä meillä jo on, ja kaikki mahdollisuudet kaikkeen. Nuo "vanhan maailman" opithan helposti on lyttäämässä ajatukset "takaisin maan pinnalle", Vallitseva normi kun on se sekava epämääräinen dualistinen harhan tila. Aina siellä ollaan pommittamassa uneksijoita ja toisinajattelijoita takaisin rumalle maalle. Se on sellaista jokapäivän fasismia, johon moni syyllistyy tietämättään.

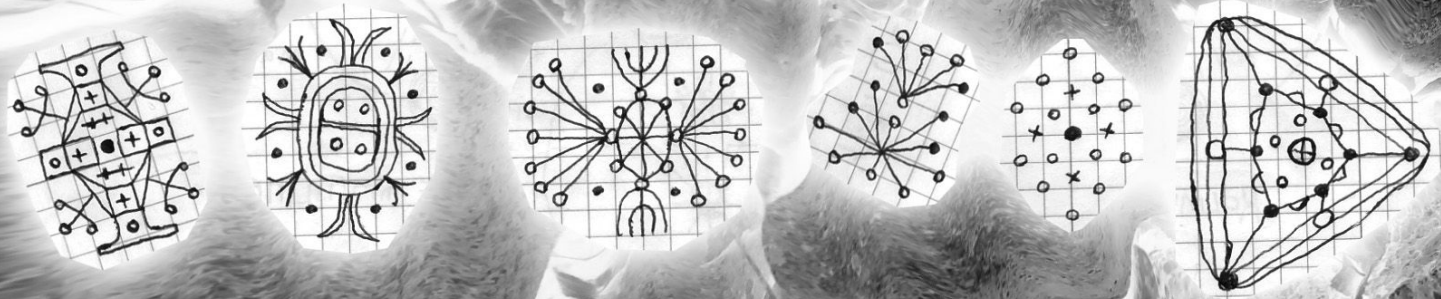

Todellinen itse on meidän yhteinen itse. Sitä on varmaan hankala hahmottaa. Ja pitää myös tuntea - ja just meditaation kautta se paremmin onnistuukin, koska se on kokonaisvaltaisempaa. Meditaatiossa kehosta tulee mieli ja mieli avartaa loputtomiin. Meillä on kaikkea, me olemme kaikkea, ja se on valtavan kaunista. Siinä valossa nuo vallitsevat rakenteemme todellakin tuntuvat naurettavilta. Täyttä energian haaskausta... ja siihen yhteiskuntaan pitäisi mukamas vielä sopeutua... eikä ollenkaan ihme, että tuollaisessa pakkomaailmassa ihminen sairastuu. Sitten sitä avitetaan lääkkeillä takaisin rakenteisiin... mutta hyvä se, että löytyy aina näitä joiden avulla voi nähdä syvemmällekin. Ja just tän syvemmälle menon, meditaation kautta, tapahtuu vallankumous. Se on siksi, koska se tulee mielen hengen kautta - suoraan lähteestä. Materian maailman aseet tekee vain lisää tuhoa, syventää vain sitä jo olevaa dualismin surua.

Tarkoituksemme on iloita olemassaolostamme. Me olemme vapaita luonnostamme - emme suinkaan kahlittuja. Se on tärkeä muistaa ja ymmärtää - ja jo heti aamulla herättyään ennenkuin syöksyy vanhoihin tapoihin. Kehoa on heräteltävä kohtaamaan sielu, mieluiten monta kertaa päivässä, jottei vanhat tavat pääse niskan päälle. SIksi gurut aina toitottavatkin meditoinnin tärkeyttä. Olla yhteydessä itseemme, todelliseen itsemme egoluomuksemme takana, ja olemme yhteydessä kaikkeen. Kun tämän koemme ja ymmärrämme, rakastamme rajattomasti, nautimme vapaudestamme - emmekä tarvitse ulkoisia välineitä stimuloimaan aistejamme. Jumalvoima antaa kaiken.

***

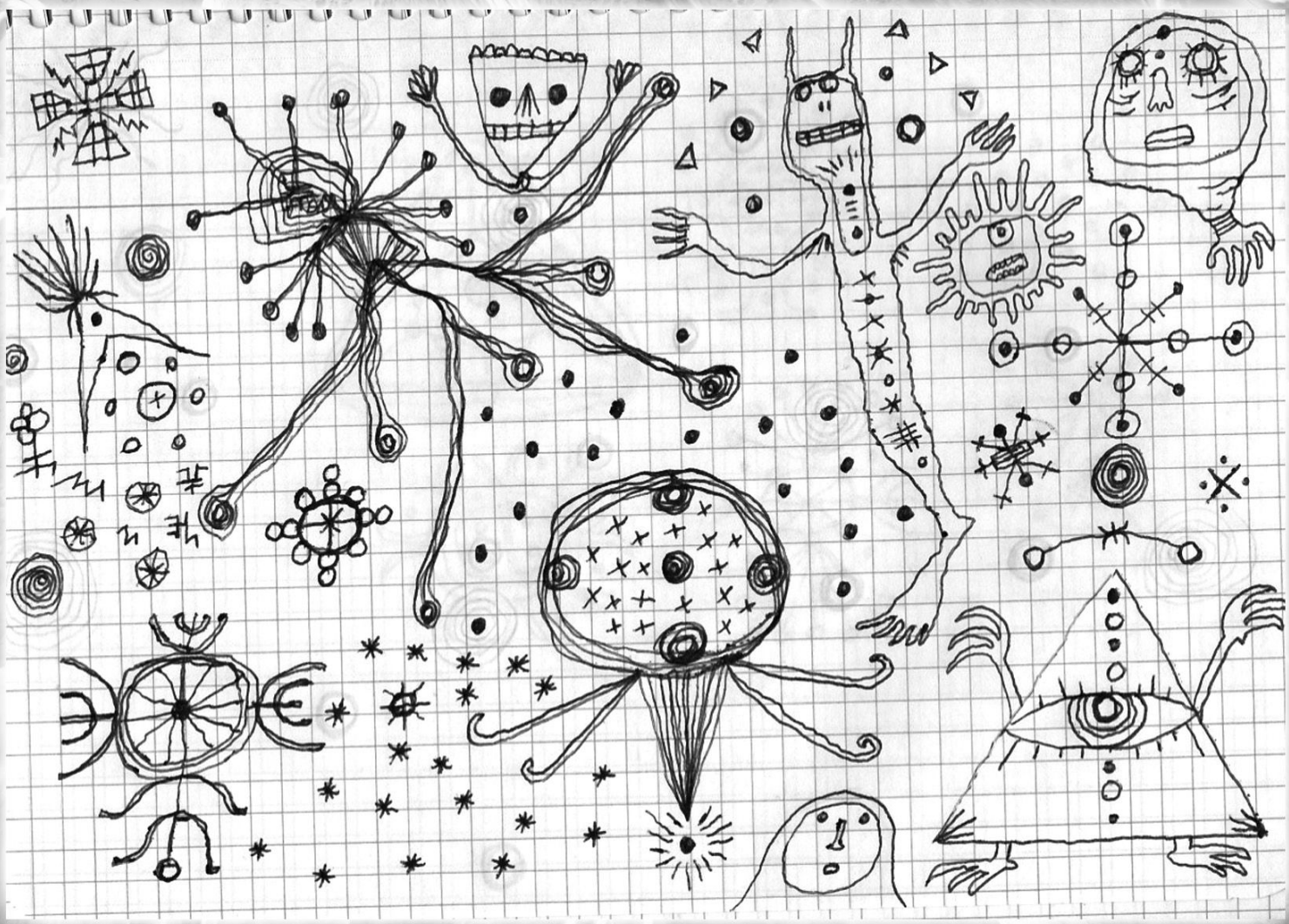

anonyymit kenttä-äänittäjät:

THE ANONYMICS

Tekee otsikosta huolimatta muutakin kuin kenttä-äänityksiä. He ovat olleet kasassa noin 7 vuotta ja äänitelleet ison kasan dataa. Heidän toistaiseksi pisin projektinsa on hautausmaa-kiertue, mikä on kestänyt jo päälle kaksi vuotta. He ovat 3-5-henkisenä joukkona kiertäneet ympäri Suomea äänittelemässä öisiä ääniä hautausmaalla. Kun tavallinen mankka taikka Zoom-nauhurikaan ei tuonut julki mitään ihmeempää, päätyivät he aave-ammattilaisten suosimiin äänityslaitteisiin. Niihin paloi rahaa, ja meni kämppäkin alta - ainakin melkein, sillä sutkautus osottautui lopulta vitsiksi (jolle kukaan ei nauranut, ja jonka päästi ilmoille jäsen koodinimeltään A3 - ei sukua sille kuuluisalle arkkikoolle).

Uudet pro-laitteet ovat tuottaneet haettuja tuloksia. On tullut vastaan jos jonkinlaista rutinaa, surinaa ja eritoten puhetta. Kuiskaavia sanoja, riipiviä lauluja "jostain", enkelikuoroa suhinan alta. Ihokarvat pystyssä kylmä hiki päällä ovat Anonymicsit kuitenkin sisukkaasti jaksaneet. Välillä on soiteltu huilua ja syöty hernerokkaa (mutta ei pannareita).

Aina ei ole kuitenkaan ollut tarkoitus saada yhteyttä haamuihin, vaan toisinaan ollaan vaan jammailtu hautojen päällä, vierellä... ja joskus haudassa astikin (siitä eivät haluneet tosin kertoa enempää. Kysyimme useasti, mutta lopulta vaiensivat meidät, mutta ei ole soveliasta kertoa kuinka).

Jammailu tapahtuu yleensä kivillä ja oksilla. Myös kaikenlainen romu ja roska kelpaa äänilähteeksi.

Kun hautausmaa on käyty läpi (ja muutama luu otettu jemmaan), on Anonymicsit siirtyneet metsään lisä-äänityksille - ja lopulta nukkumaan - sillä metsä on paras paikka maata (vaikkei kuulemma golf-kentätkään pahoja, mutta on muistettava, että sadettajat voivat herättää ei-toivotulla tavalla).

Yksi heidän lukuisista albumeistaan on äänitetty kirkossa. Lähinnä rakastelun ääniä halvan casiobiitin kyydittämänä, mutta on väliin laiteltu viulunvinkumistakin, hanurisampleja kaduilta, vesileikkejä, susien ulvontaa (tietysti)... sekä muutamaa muutakin yllättävää. Kokonaisuus on melko mielenkiintoinen, mikäli tykkää tuollaisesta sopasta. Yksi kappale oli lähetetty Vatikaaniin Paaville kuunneltavaksi ja arvioitavaksi, mutta lopulta kasetti tulikin takaisin pahottelukirjeen kera. Siinä oli latinaksi kirjoitettu, että "kaikkea sitä on, kaikkea sitä voi olla, hevoset jo laukkaavat" tai ainakin jotain sinnepäin. Suomennoksen kun oli Anonymicseille tehnyt vanha luokanopettaja Simpeleeltä, joka oli joskus parikymppisenä opiskellut latinaa ja laatotusta Laatokalla. Näin ainakin kertoi, vaikutti tosin päihtyneeltä.

Hautausmaa-tour 10-kasetin boxi tulee ilmestymään 7.7. jo kenties ensi vuonna. Rahoituksen kanssa ei ole kuulemma ongelmaa, koska A4 on miljonääri (jo kolmannessa polvessa, liikavarpaista puhumattakaan).

Ensimmäisenä elinvuonaan The Anonymics teki vielä rock-musiikkia. CCR-covereita, Kissä takaperin, kurkkulaulua tomaatit silmillä... kaikenlaista. Homman idea oli 'Kickout the Jams' ja 'Who you gonna call'. Mutta kun tuo touhu oli saatu purkitettua ja hiottua lopulliseen muotoonsa - oli pakko alkaa keksiä jotain uutta. Mutta vielä ennen kenttä-äänitysten ihmeellistä maailmaa, tekivät he elektroboogie instrumentaalilevyn liikkuvassa Ladassa. Ajoreitti oli piirretty kartalle siten, että muodosti löyhän kuvan pentagrammista. Yksi ajoi ja loput soittivat. Syntyi 23 tuntia boogieta ja vähemmän boogieta. Niistä veistettiin tunnin mittainen kokonaisuus "In Lada We Trust: Pentagram Recordings for the Real Life Boogie Dancers!" (sai pari tähteä Soundissa ja Rumpassa ja Hilseessä).

Lada-levyn jälkeen alkoi kiehtoa mikin ja äänittimen kanssa pyöriminen erilaisissa paikoissa. Kaikki lähti linnunlauluista lähipöpeikössä ja ajanmittaan jalostui jopa kaupunkimiljööseen. Kaikki sallittua, mutta vain harvat ja valitut äänet päätyivät tuotantolinjalle. Säälimätön groove, siis.

Anonymics ei juurikaan pidä itsestään ääntä digimaailmassa, joten tarvitsee osata hieman etsiväntaitoja, jotta pääsee käsiksi heidän julkaisuihinsa. Se ei todellakaan ole vaikeaa, ei edes kovaksikeitetylle diginatiiville - mutta mikä aas saattaa koitua vaikeaksi, on se tosiseikka, että julkaisuja ei ole kovinkaan usein tarjolla syystä, että painokset ovat pieniä ja kun jotain on julkaistu, on se mennyt jotakuinkin samantien. Joskus harvoin saattaa löytyä unohtunut laatikko sängyn alta, jossa pari kasettia taikka flexiä - mutta sen varaan ei kannata panna. Hyvä lisä on käydä pistokierroksilla vaikkapa Salon, Forssan ja Riihimäen kaltaisissa paikoissa kierrätyskeskuksineen.

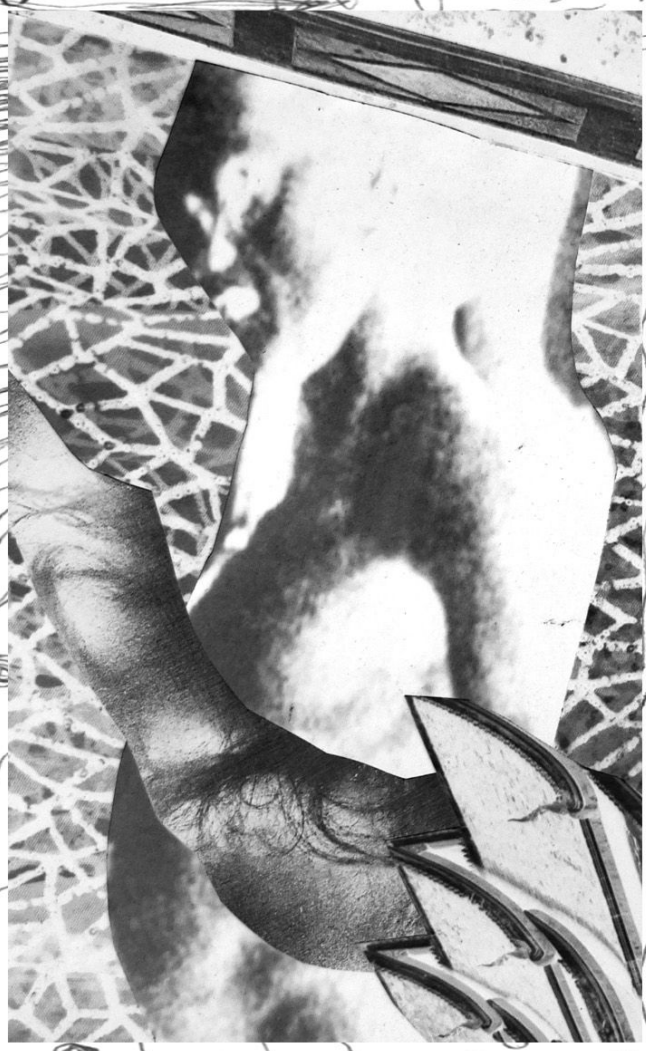

Anonymics jäsenten muista taidetouhuista emme valitettavasti voi juurikaan kertoa, koska muutoin aukeasi väylä heidän liian helppoon tunnistamiseen - ja tätä he eivät todellakaan toivo, edes villeimmissä päiväunissaan. Sen sijaan ryhmän jäsenet toivovat hartaasti, että nämä oman elämänsä paparazzit lopettaisivat kyyläysharrastuksensa ja käyttäisivät energian johonkin luovempaan, esim. hautausmaalla hengailuun yöaikaan. Hautakivien kaatamista he EIVÄT kuitenkaan suosittele, eikä sen koommin haudoille kusemistakaan, koska "kotkat elävät".

***

Ja kas näin, siinä oli Annareista juttua. Jotain puhetta kuulemma ollut kollaboraatiosta Michael Espositon kanssa, mut saas nährä ny kui sen mahtaa käyrä. Pietään korvat höröl ja syrän auk. Eimen!

REYNOLS

Syksyllä 2020 legendaarisen ja Argentiinalaisen vaihtoehtorock-yhtye Reynolsin Anla Courtis otti yhteyttä toimitukseemme. Emme tiedä kuinka se on ylipäätään mahdollista, sillä yhteystietomme ovat melko salaisia VARSINKIN toisen ulottuvuuden olennoilta - mutta Anla onnistui murtamaan koodin psyykkisillä kyvyillään ja tässä sitä nyt ollaan.

Emme yleensä ota lobbauspuolen juttuja julkaistavaksemme, mutta tässä nyt tehdään poikkeus sillä yhteydenotto tapahtui näinkin salakavalalla tavalla, elikäs emme voi vain jättää tätä löllymään näkymättömiin.

Kyseessä on 2020 tapahtunut konsertti Barcelonassa The Gran Teatre del Liceu salissa, jossa 2,292 paikkaa oli täytetty kasveilla - ja näille kasveille soitettiin UceLi Quartetin toimesta. Tämä oli suurehko ja iso tapahtuma jossain päin ihmiskuntaa ja sitä esitettiin live streaminä ja siitä uutisoitiin laajasti.

"dematerialized" album was released physically in 1995; it was the case but the disc was the "dematerialized" item. So it has all the artwork but it says "The CD has dematerialized 15 seconds before you opened" - Anla Courtis

Reynols kuitenkin otti asiakseen tiedottaa, että he olivat jo vuonna 1995 esittäneet oman 'music for plants' versionsa - ja ovat siis alkuperäinen esittäjä, ja että tämä Barcelonan tapahtuma on itseasiassa "lainaversio". 1995 esitetty versio oli nimetään "Plant Concert", ja se tapahtui Buenos Airesissa julkistaessaan dematerialisoitua CD levyään "

Reynols kuitenkin sanoo, että eivät ole ryhtymässä oikeustoimiin, sillä lainaveto oli erittäin hyvin suoritettu 'Plant Concertin' 25-vuotis juhlavuotena - ja sen kunniaksi. Tämän lisäksi Reynols sanoo nyt juhlavuotena julkaisevansa Gordura Vegetal Hidrogenada albuminsa uudelleeneditoituna dematerialisoituna LP:nä Norjalaisella lafkalla H ærverk Industrier.

Lisäksi maksamaton mainos, jossa Reynols ilmoittaa julkaisseensa uuden studio-albumin Marraskuussa 2020 17 vuoden tauon jälkeen!
Levyä Gona Rubian Ranesa voi kuunnella mm. internetissä ja ilmeisesti myös levyltä. Ottakaa kuulolle ja ihmetelkää.

VIKING DREAMS

Stuart Hänninen perusti Viking Dreams lafkansa parisenkymmentä vuotta sitten Loimaalla. Sen jälkeen julkaisuja on ilmestynyt tasaiseen ja epätasaiseenkin tahtiin. Tahtilajit ovat muuttuneet, kuten myös alkuperäinen idea julkaista vain "kovaksikeitettyä viikinkimetallia". Matkasimme Loimaan takametsiin kyselemään Stuartilta kuulumisia, sekä vähän muutakin (jotta saisimme lehteemme asianmukaista täytettä).

Stuart Hänninen; mitä kuuluu?

- Ihan kivaa.

Kertoisitko hieman tarkemmin?

- No... ei tässä ihmeempiä. Levyjä vähän julkaissut ja kattellu Netflixistä hömppää.

Kertoisitko hieman mitä lafkalla on viime aikoina julkaistu?

- Pari kasettia ja CD:tä.

*** Tässä vaiheessa päätimme pitää paussin ja kävimme olusilla parin kilometrin päässä huoltoasemalla. Otimme parit - ja takaisintulomatkalla tarjosimme hörppyä myös taskumatistamme - sillä koimme sille tarvetta, jotta juttu lentäisi - ja sehän toki alkoi lentämään... tosin pari hörppyä ei ihan riittänyt ***

No niin, jatketaampas tätä haastattelua. Sen vuoksihan täällä ollaan.

- Juu juu, sopiihan se kyllä kyllä, aivan. Mitäs sitä passailemaan. Niin, että niitä lafkauutisia tarkemmin vai mitä tässä haettiin takaa? Vaiko edestä?

Aloitetaan vaikka niillä uutisilla.

- Seleväl! Juu, elikkäs, pari kassua. Multimillionairesin *Money Money Honey* - sellasta afrofunk henkistä futurockia - aika hyvää mazkua, mut ei ihan vinskalle asti jaksanu rässätä. Toinen kassu on The Indian Tonic. En muista sen levyn nimee, jotai hindiaakkosia siinä vissiin. Ei mitään sitarinvingutusta kuiteskaan tossa. Pari rumpukonetta ja skebaa, bassoo. Sellasta vähän kokeellisempaa ektropoppia tiäks. Molempia tehty 100 kpl ja myynti lähinnä Ameriikoissa. 90% kaikesta menee nykysellään sinne jenkkilään.

Mistäs se johtuu, että Ameriikoissa menee kaupaksi ja muualla ei?

- En osaa sanoa. Varmaan vaikuttaa sekin et on vaan tullut tyrkytettyä näitä juttuja sinne jo pidemmän aikaa ja alkanut muodostua kontakteja. Sen verran hyvin kun on saanu sinne sit menemään, niin ei oo jaksanu alkaa kiusaamaan eurooppalaisia, saati Japonia.

Noiden mainitsemiesi kasettien lisäksi siis pari CD:täkin? Eikös se ole kuoleva formaatti?

- Juu pari juu - ja tokihan sekin delaa jossain kohtaa, vaan mikäpäs ei. En jaksa näitä formaattivinkumiskeskusteluja pätkän vertaa - joten siirrytään heti vaan muualle, ettei mee herne nenään - tai mihkää muuallekaan. Noi CD:t on sellasta Fantasia Role Playing game mazkua, tuskin ketään lehtenne lukijoita kiinnostaa.

Kerro toki lisää. Ei pidä vähätellä meidän lukijakuntaamme. Dungeon Synth kiinnostaa varmasti, ainakin jotakuta.

- Okei. No jotakutalle vois kertoa, että kyseessä on siis Mystery Dragonin toka pitkäsoitto, 77 minuuttia ja 77 sekuntia

kestoltaan. Kovaa kamaa nopanheittelyn taustalle tai muutenkin. Toinen samaan aikaan julkaistava on sit tollasta vastaavaa maalailua ja noisea yhdistävä Blood'n'Serpent - heidän 13. albuminsa. Kova meno siinäkin, kannattaa ostaa vaikka sokkona. Jos epäilyttää niin suosittelen pohtimaan ihan perusasioita.

Mitä tarkoitat?

- Että perusasioita pohtia, siitä saa pontta ja ytyä muillekin ajatuksille - kuten nyt vaikka sokko-ostoksille.

Jaahas. Sitä sopii varmaan jonkun miettiä.

- Parempi olis, vaikka mistäs sen tietää. Ei oo Gandalfin puhelinnumeroa.

Alkuaikoina julkaisit pelkkää viininkiheviä..

- Metallia! Ei heviä vaan metallia - siinä on ero - ja siitä voi lukea fanaatikkojen foorumeilta. Se pitäis opettaa jo ala-asteella tuo! Mutta juu, viikinkihommissa meni parit ekat vuodet. Sen jälkeen tapahtui omassa elämässä vähän isompi mullistus, ja siinä samassa sitten alko avautumaan lafkan linja muuallekin, eli sitä heviäkin on jo tullut julkaistua. On ollut ihan laidasta laitaan kaikenlaista - jopa elektroonista tanssipoppia voice tunereilla, koska oli aikomus päästä listoille ja kiinni isompiin rahoihin, ku alko toi ainainen puuron ja perunan syöminen rasittaan, mut vituikshan se meni. Vieläkin niitä CD:itä kellari täynnä. Pari lootaa siel perunakellarinkin puolella.

Se on ilmeisesti lafkan julkaisuista epäonnistunein kaikilla tasoilla?

- Aikalailla. Meni sitä sentään parikymmentä kaupaksi, ja löytyy se Spotifystakin, mutta tilastojen mukaan sitä ei kuuntele kuin Indonesialaiset, ja nekin vaan pari kertaa kuukaudessa. Että

kenenkään maailmankuvaa tuo levy ei oo muuttanut, ellei minua itseäni lasketa mukaan - ja sekin muutos lähinnä odotuksiin kohdistuvan pettymyksen johdosta - ei todellakaan musiikillisessa mielessä.

Teetkö itse musiikkia? Jotain huhua olen kuullut.

- Juu, teenhän minä. Rusina nimellä väännän ruskeaa twistiä. Oon kyselly välillä porukkaa mukaan soittamaan, mutta yllättävän moni on kieltäytynyt, tai ollut mukamas muuta tekemistä tai jopa kiireitä. Iggy Pop ei vaivautunut edes vastaamaan - siinä putos kovalla kyydillä pisteet siitä kaverista, mutta on mulla yhä vanha Stooges juliste tuotantohuoneen seinällä. Se on sen verran korkeella et saa nähdä vähän enemmän vaivaa sen pois ottamiseksi, niin on sit saanu jäädä sinne. En todellakaan lähe raahaamaan jakkaraa toisesta päästä kämppää tollasen vuoksi.

Jakkarathan on melko kevyitä...

- Ei oo tässä tapauksessa! Eikä kyse oo nyt grammoista vaan ihan motiivitason juttu tämä. Toki ne grammatkin jonkin verran siinä vaikuttaa, mut en muista nähneeni aiheesta tieteellistä tutkimusta, joten en lähde spekuloimaan.

*** Tässä vaiheessa oli selkeästi merkkejä Stuartin kiihtymyksestä, eikä enää huvittanut jatkaa haastattelua. Eli näin tällä kertaa. Viking Dreamsia voi hakea netistä ja Rusinan sivut löytynee yhä Bandcampistä ****

Pari kuukautta haastattelun jälkeen kysyimme vielä Stuartin Rusina-projektista enemmän. Tässä osia siitä mitä tarttui nauhuriimme:

... Joo siis Rusina nimi tuli ihan pitkän ja hartaankin ajattelun seurauksena. Siinä on symboliikkaa mukana ja henkilökohtaista psyyke-connectionia. Tottakai se varmaan kuullostaa naurettavalta nimeltä ja heti ensimmäisenä tulee mieleen, että pakko olla joku huumoriprojekti - mutta jos sitä oikein järkevästi funtsii, niin mitä hauskaa ja humoristista on sanassa Rusina muka on? Enemmänkin naurattaa tässä se, että ihmismieli niin helposti valahtaa tuollaiseen naurukohtaukseensa tälläisen nime yhteydessä. Ja että vaikka jos nimi olisi sitten Peenis, niin siitäkös se riemu repeäisi (tai aggressiivinen paheksunta, riippuen vähän). Suuri osa älykkäistä apinoistamme muuttuu hetkessä kikattavaksi koulupojaksi tai tytöksi.

Peenis... hahahhahhaa, hohhoo, heh hee... ja itku valuu silmästä. Mutta siis, Rusina on tämä nimi ja Rusina soi monenkirjavasti. Aiemmin kategoroin sen ruskeaan twistiin, mutta onhan tässä toki paljon muutakin. En sävellä mitään etukäteen jotta teokset pysyisi sellaisina kuin ne ovat leijuessaan näkymättömässä. Saatan sitten hioa ja muovata lopuksi, koska sellainen kuitenkin kiehtoo. Toki niitä hiomattomiakin pintoja jätetään esiin, ja joskus melko paljonkin. Levyjä tulee sen mukaan kuin niiden julkaisemisen perään kysellään, eli eipä juuri ollenkaan, mutta joku 4-5 vuodessa kuitenkin. Omalla merkillä en ole vaivautunut julkaisemaan.

Sit mainittakoon vielä, että toi Peeniskään muuten ei tullu tossa ihan hatusta; on nimittäin mun velipuolen yks synaprojekti. Sellasta vajaamielistä eighties matskua - en hirveesti diggaa.

**** ETTÄ NÄIN - siihen loppui Stuartin höpöttelyt. Viime hetken tietojemme mukaan hänet on nähty parikin kertaa hortoilemassa pahasti humaltuneena*

Kouvolan asemalla, ja kaupustellut repustaan Viking Dreamsiä ohikulkeville. Myynnin määrästä ei mitään hajua, eikä se tuskin ketään kiinnostaisikaan, joten annetaan nyt vaan olla, ja tehdään jotain viisasta. Levy soimaan ja kaffen keittoon?

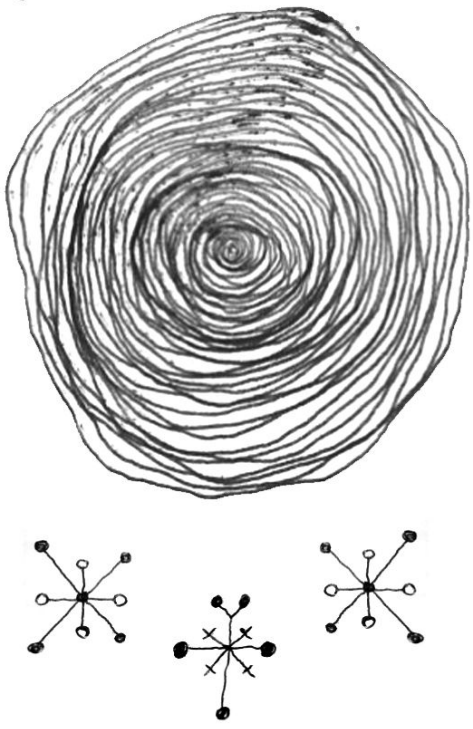

oona hiekka

taiteen moniottelija ja mystikko vailla vertaa

Monikaan ei ole vielä kuullut Oona Hiekasta, mutta me emme anna tämän häiritä. Oona on elänyt hissukseen Lempäälän metsämökissään jo viimeiset viisi vuotta, ja julkaissut kaksi levyllistä avantgardistista äänitaidettaan, sekä yhden runokokoelman. Tämän lisäksi hänellä on YouTube-kanava, jossa hän kertoo arkisista askareistaan mökkinsä ympäristössä. Se on varsin mielenkiintoista kamaa mikäli on kiinnostunut tuontyyppisestä toiminnasta.

Oona on julkaissut levynsä itse omalla Puun Piilo merkillään, johon on saanut jopa apurahoja Lempäälän avokätiseltä kulttuuritoimelta. Ensimmäinen levyistä, joka ilmestyi kaksi vuotta sitten, on nimeltään AA-22. Se koostuu kolmesta kappaleesta, joista ensimmäinen on koko levyn puoliskon täyttävä Untitled. Siinä soitetaan sahaa aitan katolla täydenkuun aikaan, huhuillaan pimeässä metsässä ja kuunnellaan aaltojen liplatusta laiturilla. Se on melko monotooninen teos ja vaatii kuulijalta paljon. B-puolella kuullaan sähköhöylää, kissan monkuamista, puiden narinoita, ukkosmörinää, sekä kaikenlaisia tunnistamattomaksi jääneitä äänilähteitä. Modernia teknologiaakin on jonkin verran ollut käytössä, mutta niistä ei tekijän pyynnöstä jauheta enempää. Kakkosalbumi Poo Poo on sen verta ihmeellisempi ja tuoreempi tapaus, että annamme Oonan itse kertoa siitä enemmän:

"Poo Poo on sellainen mielenkiintoinen, paljon juttuja tapahtuu, mutta lopultakin vain yksi. Tiedätkö, kaikki samaa. Universaali sielu. On hälyä, on hölyä, liimasin tälle levylle. Osa minua. Se on veistos. Kuule se yöllä. valvo pitkään, se sävel on siellä, suorat ja mutkat"

Todellakin on hälyä ja hölyä. Kuusi raitaa ja kannessa komeilee dalmatialainen koira laiturilla voikukkaseppele päässään. Etualalla nurmella näkyy käsi. Levyanalyytikkomme Otto Kopol otti asiakseen penkoa tätä hieman lukijoidemme iloksi:

"Poo Poo saattaa nimenä kuullostaa hauskalta ja jopa lapselliselta, mutta älkäämme antako sen aiheuttaman tunnepurkauksen demonisoida tätä taideteosta, varsinkaan kuulematta sitä. Arvelen syvästi, ettei 82% tämän levyn mahdollisesta kuulijakunnasta mokomaan aggressioon edes sortuisi - ja niistä jäljelle jäävistä 18%:sta en tohdi mainita sanallakaan. Se olisi silkkaa energian tuhlausta. Kansien perusteella levyä ei vaikuttaisi olevan kappaleita laisinkaan, mutta sieltä levyltä vain ääntä tuli, kun neulan iski uralle pyörimään.

Olin jo valmiiksi virittäytynyt syvemmille ja korkeimmille taajuuksille koko aamupäivän, sillä halusin olla varmasti vastaanottavaisessa tilassa levykuuntelun aikana. Istuin siis tuolillani - ja kun viisi minuuttia oli mietoa murinaa kuulunut, vapisin kuin jänöpupu. Selittämätön taajuus lävisti ajatusmekanismini. Se sai minut epävarmaan tilaan... ja juurin kun olin pyörtyä, alkoi kaijuttimista varpusen viserrys. Kiitos tämän pienen mitättömän oloisen linnun, olen yhä elossa. Tämä levyn alku, vapina ja varpunen - ja niiden välinen dynamiikka, se velloi läpi albumin. Toisella puolella iskettiin sekaan vielä Oonan omia ajatuksia jonkun elektronisen generaattorin läpi siten, että sanoista sai hädintuskin selvää.

Kuuntelin levyn viikon jokaisena päivänä 7:n päivän ajan vaihdellen kuunteluajankohtaa sekä käyttämääni ravintoa. Jokainen kuuntelukerta oli erilainen kokemus, mutta jokainen yhtälailla epämääräisen voimakas. Sitä ei voi lähteä hekumoiden ylistämään, mutta sitä sopii suositella heille jotka ovat luulleet kuulleensa jo kaiken (tai edes hieman jotakin). Yhtä lailla tästä kannattaa varoittaa noviiseja - sillä levy saa aikaan henkistä ja fyysistä pahoinvointia - joten ellei sinulle ole Tibetan Buddhist Ritual levyä mahdolliseksi ensiavuksi, tulet todennäköisesti kokemaan hirvittäviä tuntemuksia. Masokisteille toki must & go!"

Näin! Otro Kopol tietää ja analysoi. Olisiko meitä edes, jos hän ei täällä kanssamme olisi? Emme voi tietää. Mutta kuinka vain, Oona Hiekan levyjä voi tiedustella Digeliuksesta (yhteystiedot löytyvät netistä). Tähän loppuun vielä katkelma Oonan runokokoelmasta Asian ydin, sekä 1000 muuta:

Kas aivan - sehän helähti. On on... ja toki oli
Vaan nyt on AIKA! Katso, minä sanoin
Olla nyt yhdessä. Ei kahta ei kolmatta
Illuusio pyörii pään päällä... päiden
rakeita ja styroxia

Menee hetki ja laiva saapuu satamaan
"tiedäthän mitä tarkoitan?"
Olen laivassa. Kuuntelen käpyä. Kuuntelen kaarnaa.
Kellot humisevat
Suuri ankka laiturilla vetää hirsiä
ja niin... se käy, se mokomakin mikälie

HEI SINÄ! Tässähän me ollaan
Asian ytimessä, juu

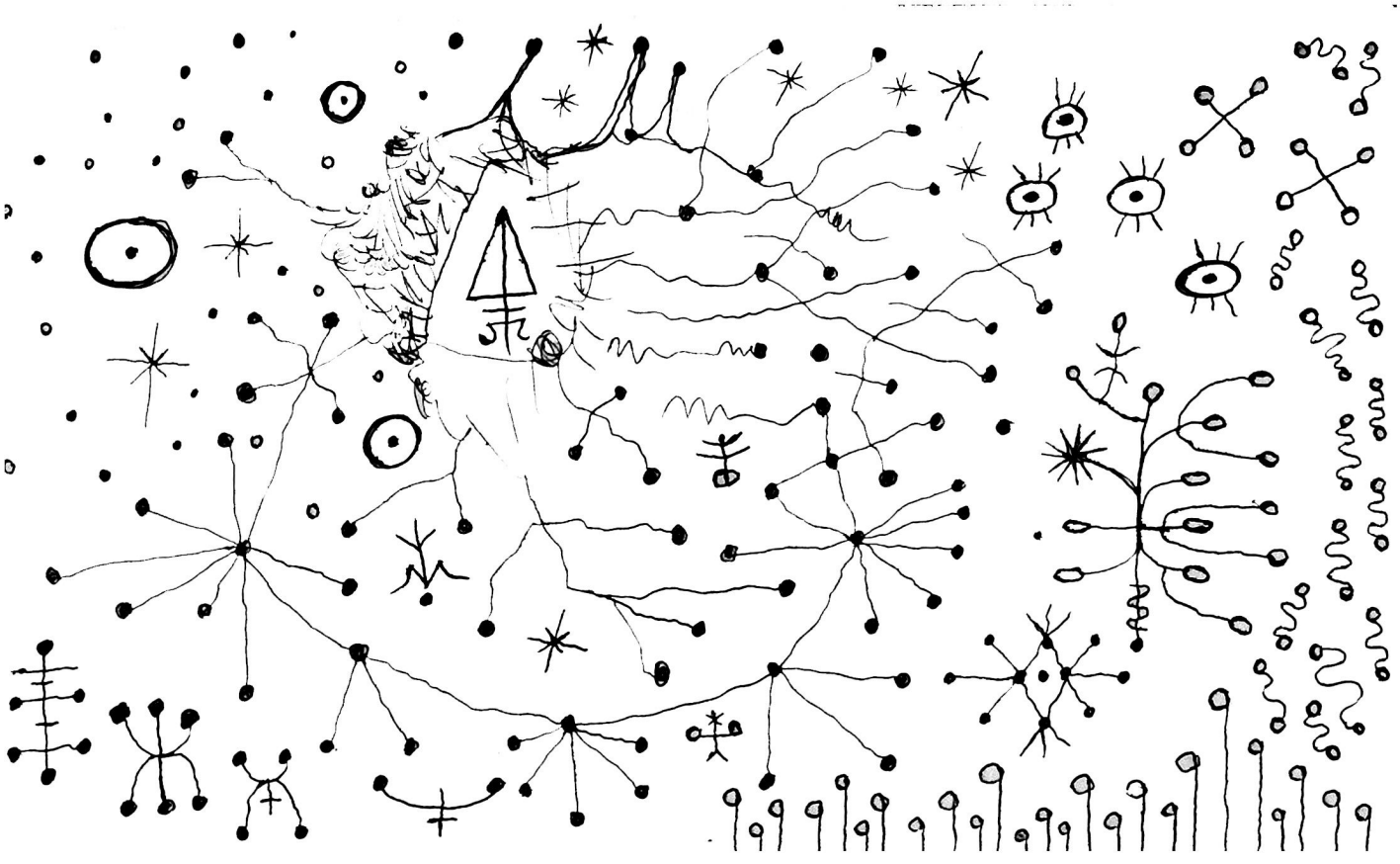

urban grind

Tapasimme laulaja-rääkyjä-kitaristi KULTHORN:in metroasemalla Heltsingin Hakaniemessä, noin klo 18. Haastattelun alku oli mennyt ruvelle, mutta noin 10 min jälkeen alkoi saada jo äänityksestä selvää. Tässä koko hoito sellaisenaan:

KULTHORN: ...siel Amsterdamissa, mut ei siit nyt enempä ettei mee epäsovinnaiseks. Mut anyway, siit ei ollu sit pitkä matka sinne Grind'n'Blood-festareille Düsseldorfiin, jossa meidät otti vastaan Ulf, joka oli mukana myös tota messua järkkäämässä, ja soittaa myös Vomithell bändissä. Heitettiin kamat sinne festarialueelle, ja lähettiin pizzalla. Siel tavattiin sit unkarilaisen Cryptshit pändin rumpali Laszlo ja heitettiin huulta, mut ei ihan kirjaimellisesti kuitenkaan. Anyway, se kerto et tonne festareille saattaa tulla myös ei-toivottua porukkaa, eikä me tietenkään mitään kyttiä sinne kutsuttu apuun, ku muutenkin tais olla huvilupahommat vähän niin ja näin. Sensijaan sit Ulf sano kutsuneensa paikallista prätkäjengiä sinne järkkäreiksi, kaljapalkalla.

Mitenkäs siinä sitten kävi?

- No helvetin kännissähän ne oli, eikä siel mitään humppajengiäkään näkyny. Ajoivat kotiinlähtiessään aamuyöstä ladon seinään, ainakin kolme heistä. Ei ollu kuulemma mitään vakavampaa kuitenkaan sattunu. Joitain osia oli pyörästä joutunut vaihtamaan, ja nekku oli tullu punaseks. Kytäthän ne oli löytäny sieltä makaamasta.

Mikäs teidän bändin suhtautuminen kyttiin noin ylipäätänsä?

- No, eipä täs mitää ihmeitä. Toi rumpali Kaken faijahan on kyttä, että onhan meitä täs kyttäilty vuosien mittaan, iha pennusta asti. Mut toisaalt myös, suutarin lapsella ei oo kenkiä pätee vähän tähänkin touhuun *(hekottaa)*. Ootko tollasta sanontaa kuullu? *Joo... on se joskus jossain tullu vastaan.*

- Mun eno keksi sen kuuskytluvulla. Asuivat Enossa sillo. Siit jutusta oli tullu heti hirvee suksee siel kylillä, mut ei ne mitään patsasta oo viel sille pystyttäny, vaik pitäis kyl tollasilla ansioilla olla parikin. Toinen vois olla siel hautumaan liepeillä, eno diggas niitä seutuja.

Niin se pitäjä Eno vaiko sinun enosi?

- Molemmat! *(naurua) ...mut joo, eno oli kyl huippu tyyppi noin muutenkin. En koskaan itte tavannu, mut sukulaiset kertoneet. Se oli hypänny kerran jostai sadasta metristä helikopterin kyydistä vahingossa ilman laskuvarjoo. Oli vaa joku eväslaukku ollu selässä, ja vähä maistissahan se tais olla. Selvis säikähdyksellä. Järveen oli pudonnu ja saatu sieltä äkkiä maihin.*

Aikamoista! Oliko se festarikonsertti onnistunut?

- Oli ja oli... sellasta samanlaista kohellusta kuin aina, mut jengi diggaa. Verta tuli päästä puolenvälin jälkeen, ku tuli hakattua mikillä liian kovaa. Sit joku HC-fani kävi siinä lavalla Misfits-paita päällä nuolemassa sitä verta siitä lattialta, et ihan semmosta ei oo aiemmin meijän keikoilla tapahtunu, mut toki kaikkee muuta ihmeellistä kyllä.

Kävitte sitten festareiden jälkeen vielä muuallakin?

- Juu, toki toki. Meil oli kymmenen keikkaa Saksassa, sit Unkarissa, Sloveniassa, Slovakiassa ja Serbiassa kussakin yksi. Lopuks mentiin viel Italiaan viidelle keikalle... ja siel sit tavattiin Massimo.

Niin Massimo... josta tuli siis hetkellisesti teidän toinen kitaristi?

- Juu, juuri hän. Oli ollu vasta puol vuotta grindiscenessä, sitä ennen touhus lähinnä jotain kökköheviä nahkahousut jalassa, tai verkkareissa. En ny muista kummissa, mut hyvinki mahdollista, että molemmissa - joskus samanaikaisestikin! Ainahan sellasen kuvan saa helposti kun kuuntelee sitä heijän Thunderskull bändinsä levyä.

Niin siis tämä surullisen kuuluisa Thundersküll, josta oli useamman sivun juttu Rolling Stonessa?

- No ei se sentään! Ihan vaan sellanen kavereiden kaljottelupändi Alpeilta. Ei heistä kukaan oo mitään kirjottanu. Ei vaikka tekivät levyn. Toki kun eivät sitä missään mainostaneetkaan, eivätkä enää julkaisun jälkeen keikkailleetkaan, niin minnekäs ne levyt siitä menisi.

Mites Massimolle sitten kävi matkassanne?

- No hän lähti meijän mukaan Suomeen ja eleli tääl toisten nurkissa ja pääty sit talven ajaks mun serkun mökille Kittilään. Se tais olla vähä turhan rankka kokemus. Sit ku lumet oli sulanu, ni lähti heti lähimmälle lentokentälle ja sieltä Nevadaan. Siellä se jatkaa jotai musasäätöhommia ja lähettelee kortteja aina välillä - mut ei se mihkää eemaileihinkaan vastaile saati puheluihin. Aika jännä juttu, mut kukin tavallaan. Saatiin me sentään yhessä tehtyä pari EP:tä ja kassua - et jotain konkreettista muistoa jäi jälkipolville.

Luin jostain, että Massimolla olisi ollut jotain jalkapallo-yhteyksiä. Pitääkö paikkaansa?

- Sen sukunimihän on Zenga - ja on siis jotain sukua sille Walter Zengalle, joka hyppi Italian maalilla joskus. On se itekin junnuna jossain Pescaran jengissä sählänny, mut lopulta noi nahkahousuverkkarihevihommat vei miehen.

Mitäs Urban Grindin nykyhetkeen kuuluu?

- Ootellaan et parit levyt ja kassut valmistuu, ja sit lähetään taas syksyllä baanalle. Ameriikan reissu olis edessä tällä kertaa. Lähetään ton chicagolaisen Psychofuckeryn kaa kiertämään. Pershellin kitaristi Jaakko Törö tulee paikkaamaan vähä tota Massimon jättämää aukkoo.

***

Tässä vaiheessa KULTHORN:in oli hypättävä metroon. Kerkeämme hädintuskin heippoja sanoa, mutta käsi sentäs heilui.

Saimme toimitukseemme myöhemmin vielä postia, elikäs tulevan toistaiseksi nimeämättömän kasetin masteroimattoman raakamix version. Parisenkymmentä tiukkaa puolenminuutin biisiä tukka putkella kaakossa all night long. Eli ihan hyvä oli. Masteroitu ja julkaistu versio saattaa olla jo kaupoissa lehtemme ilmestyessä, eli tsekkailkaa ihmeessä; varsinkin niitä alelaareja (myös Tokmannilla!). Mut - nyt lähdettävä, ovikello soi: saattaa olla veli vaimoineen ja lapsineen (taikka skytät!).

Olaf Spag

+++ Olaf Spag on jo viiden vuoden ajan nauranut ajatukselle julkaista tupla-albumi ideoista jotka eivät häntä kiinnosta. Juuri eilen tuli tasan 5 vuotta täyteen – ja tätä juhlistaen hän lopulta päätti, että tämä julkaisu on todellakin tehtävä.

"Hauska tässä oli, että kun soitin pätkiä tästä kokonaisuudesta kavereilleni, he suorastaan rakastivat sitä – eivätkö todellakaan nähneet näissä kappaleissa mitään vähemmän kiinnostavaa. Mutta sen sijaan, kun soitin tekeillä olevaa elämäntyö-eeposta – joka minua todellakin kiinnostaa – aistin hetkessä kuinka nämä kaveriparat eivät nauttineet laisinkaan. Se on mielenkiintoinen, jokseenkin hieman mieltä ärsyttävä huomio. Olen kuitenkin elänyt tämän kanssa jo jonkin aikaa, joten olen onnistunut vaihtamaan perspektiiviä suhtautumisen suhteen".

Olafin omien sanojensa mukaan hänellä on kaksi 500Gt kovalevyllistä matskua, jonka hän 99%:sti luokittelee sellaiseksi mikä häntä ei kiinnosta, koska "se on niin mennyttä, ja juuri silloisessa hetkessä tapahtunutta".+++

Ylläoleva katkelma PÖHÖVISIO-lehden numero 4:stä on vuodelta 1999. Nyt kun aikaa on sopivasti kulunut, onkin mielenkiintoista palata aiheen äärelle, ja katsoa kuinka tässä touhussa todella kävi.

Vuonna 2000 tuo Olafin tupla julkaistiin, vinyl LP:nä julisteen kera (ja tuossa julisteessa oli muuten hauskan näköinen kissa – eikä muuta). Levyn nimi Toraak Barook Ohta Bookh! on kunnianosoitus Olafin mielikuvitusystävänsä isoisälle, joka oli kirjailija ja kissojen ystävä aikana jolloin se ei ollut sosiaalisesti hyväksyttävää.

Olafia kiinnostamattomat ideat vetosivat kansaan – ja levy myi varsin hyvin Pohjois-Norjassa sekä Filippiineillä (jossa sitä jakeli paikallinen mehustamo, lähinnäkin syystä että Olaf ja mehustamon pitäjä OTHI olivat tutustuneet toisiinsa vuosikymmen aiemmin Nepalissa – ja olivat siinä sitten löytäneet keskenään jotain yhteyttä pitävää. Musiikista taisi olla kyse – ja vuoriseudun pilvisadollakin vaikutusta asiaan – sanovat nuo, jotka jostain joskus tiesivät (tai luulivat tietävänsä).

Olaf on nykyisin 61-vuotias (riippuen toki koska tätä luetaan) ja asuu Haminassa (kyllä, luit aivan oikein!). Kun häntä lähestyy kysyen jotain tuosta eeposten eepoksestaan, muuttuu hän hetkessä vaitonaiseksi. Menee tovi ikävässä hiljaisuudessa, kunnes hän rikkoo sen joko kertomalla tarinoita suomalaisvaimonsa viimeisimmistä jälkiruokaresepteistä, taikka kuinka upeaa on ollut ajella Ladallaan yöllä metsäteillä. Emme siis aio asialla häntä enää vaivata – emmekä liioin asiamattomuuksillakaan – mutta sanokaamme tässä toki sen verran, että tuo kyseinen levy kannattaa ehdottomasti hankkia, jos ylipäätään on niin onnekas, että sellaisen sattuu jostain löytämään. Erään suht luotettavan, mutta nimeltämainitsemattoman lähteen mukaan Olafilla olisi salalahko, joka paitsi suorittaa Olafin tuottamia rituaaleja, myöskin pyrkivät lähestulkoon päivätöikseen hankkimaan kaikki kappaleet tuota levyä ja haudatakseen ne JOTBOHON:in temppelin alle.

JOTBOHON:in temppeli on heprealaisen Wikipedian mukaan Olafin ja muuan Jackson McLarenin yhdessä rakentama. Ko. Wikipedia-sivu on myöhemmin poistettu, mutta agenttimme ovat löytäneet todisteita vuosiluvuista, jotka olivat sivuun linkitettyinä.

Ne kaiketi – suurella todennäköisyydellä – viittaavat temppelin rakennusvuosiin ja valmistumiseen. Temppelin sijainti on salatulla paikalla, ja kuulemma hyvästä syystä.

Olafin toistaiseksi viimeisin teos Soap Opera from the Sea of Mindbending Clouds on äänitetty suurilta osin temppelillä. Levyä on tehty vain vaivaiset 10 kappaletta, ja jokaisen levyn mukana tulee Olafin itsensä värjäämä käytetty, mutta pesty sukka. Teoksen symboliikkaa ollaan pohdittu alan lehdissä jo jonkin aikaa.

Olaf haluaa kertoa vielä lehtemme lukijoille eräästä aamusta muutama päivä sitten. Hän on käynyt paikallisessa kirjastossa ja selaillut siellä novellikokoelmia, kun aivan varoittamatta oli kirjastonhoitaja tullut hänen luokseen ja repinyt ihonsa kasvoistaan, ja paljastanut lisko-olennon sisällään. Lisko oli oitis avannut suutaansa syödäkseen yhdellä hotkaisulla Olafin pään, mutta Olaf oli suureksi ihmeekseen tehnyt yhdennentoista tason kung-fu väistöliikkeen ja iskenyt kovakantisen SUOMI-LIBYA-SUOMI sanakirjan liskon takaraivoon. Tummanpurppura veri oli lentänyt runoteoksille saakka – ja saanut erään vanhemman asiakkaan totaalisen hämmennyksen partaalle, ei edes hätänumerolle kyennyt. Vikisevä verta tihkuva lisko-Liz sätki lattialla ja huusi väliin äitiä; jollain toismaailmallisella kielellä, joka hyvin todennäköisesti on myös kolmihaarainen. Olaf oli luonnollisesti kerännyt verta pieniin purkkeihinsa, joita kantaa kaikkialla mukanaan siltä varalta, että olisi jotain "kotiinviemistä".

Liskojuttu oli päässyt uutisiinkin, mutta tilanteen tapahtumat oli kirjoitettu äärimmäisen pehmustetusti. Edes liskoa ei mainittu.

Mitä Olaf verellä sitten teki? Hölmömpikin varmaan jo arvaa, että veri on mennyt vaimonsa jälkiruokaherkkuihin – ja että juuri sen kautta tämä veri on kokenut kemiallisen transkendentaalin muutoksen – yhdistettynä vatsahappoihin. Kärpäset jotka näiden kakkujen murusia pääsevät syömään, muuttuvat näkymättömiksi – karmastaan riippuen – joko päiväksi, viikoksi, kuukaudeksi... taikka loppuelämäkseen – ja kuollessaan heistä tulee taas näkyviä, uudessa energiakehossa.

Se mitä ihmiselle tapahtuu, perustuu sekin toki karmaan, mutta se kuinka mieli ja soluyhteisö on etukäteen valmennettu, sillä on suuri merkitys mitä tulee hyödyllisiin vaikutuksiin.

Olaf työstää artikkelin tekohetkellä uutta kirjaa, josta ei "yllätys yllätys" halua kertoa vielä mitään. Hän ilmoittaa asian tilanteesta sitten kun "aika on oikea".

Kiitämme Olafia antamistaan kommenteista, jotka auttoivat tämän esitelmän rakentamiseen. Kauan eläköön Olaf!!! Huraa huraa huraa!

ei mikkää sakke

TOPELIUKSET

Tarkoitus ei ollut tähän nyt tätä laittaa, mutta saimme puhelun eräältä Putinin menneisyyden haamulta, ja tämän johdosta ei voi oikein muuta kuin 'antaa mennä vaan', kuten tuolla maailmalla kaukana jossain joskus sanellaan. Well anyway, suoraan asiaan, eli TOPELIUKSET on eräänkin nimeltämainitsemattoman ruudinkeksijän mielestä aivan miälettömän hyvä kantriboogi-gruuppi Etelä-Savon syrämmestä. Joitain surkeita EP:itä lukuunottamatta, koko tuotanto varsinkin viime vuosikymmenellä on ollut tappavan jäätävän coolin siistii hypee superii - vai eikö muka ole? Kuuntele itse vaikka "Joo sori tää kassi ny jäi tähän ku jäi noi dementialääkkeet kotio" taikka "Nii nii siis niihää sää sanoit mut kattoos mitää mää ny kuulisi ku o nää porkkanat korviis?" - ja väitä muuta! Jos tosiaan sitten vielä meinaat väittää, niin lähetämme noi Topeliuksen tuimat kaverit häihinne kuokkimaan, niin saatte sitten koko elämänne ajan muistella, että mitä sitä tulikaan änkyröityä aikoinaan.

Topeliukset ovat ehkä Suamen ainoo bändi jolla on sellanen tapa et keltaset sukat pitää olla jalassa joka jannulla ennenku lähtee säveltäkään mistään värkistä. Siis soittajilla pitää olla, ei sentäs tarkotus että KOKOMAAILMAN IHMISILLÄ (tai siis jannuilla ja jandekeilla) pitäis olla; sehän olis jo vallan karseeta (sano Seppo kun ahtaajaks alko Ivalossa 1944). Tästä sukkahommasta huolimatta soitto sujuu ja soljuu vallan mallikkaasti. Soundit ja Blues Newsit ei oo tästä aarteesta kirjottaneet pashanvertaa, mut sentäs ny Sähköwatkain on; ihan vaan edelläkävelemisen vuoksi, jossei ny muutenkin, ihan vaan vaikka huvikseen.

Edellinen live-albumi (äänitetty Sotkamon metsässä yleisönään about 275000 muurahaista ja muuta äyriäistä tms) on mielenkiintoinen kokonaisuus. Sähkösoittimia on paikalla vaan yksi, sellanen jonkun oman elämänsä sankarin säätämä tulitikkurasia jossa on jotain juotoksia, patteri ja johtoja, siitä lähtee sellannen rasittava vikinä, joka on koko ajan taustalla siinä levyn pyöriessä. Vähän voi käydä hermoon jollei oo viel vihkiytyny noise-estetiikalle, silloin nimittäin on siirrytty hermoista suolihiuksistoon tai muuhun vähemmän mairittelevaan sosiaaliseen sfääräilyyn (älä kysy). Tuon vikinän lisäksi akkarit soi stereona, ja noi murkut rapisuttaa mikkiä vähänväliä, mikä on melkosen huvittavaa (varsinkin jos kuuntelee pilvessä). Joku heistä laulaa välillä jotain absurdia surrealdadaa niin että päätä särkee, siis olkapäätä, päiden kuningasta. Erittäin mainio esitys - siis kappale kakkonen, kolomone ja nelone ovat sit eri maata, syvii vesii ja totaalista disharmoniaa featuring Dave Lindholm & Vesku Jokinen. Mindblow on kaukana kaukana linnunradan toisella kolmanneksella. Ota kiikarit ja katto!

No, sit parikytä vuotta tästä eteenpäin niin noi Savon Veijot (eli nääs Topeliukset) ovat päässeet jo NBC:n uutisiin hyppimään futusoittimiensa kanssa. Greta Thunberg joraa kybällä tukka putkella eturivissä ja vanha kunnon Columbo tziigaa tzigar suupielessä. "Iha vitu ROK!" - huutavat teinit takarivissä ja suutelevat peilikuviaan iltamyöhään, kunnes nukahtavat herätäkseen heti kun illan viimeinen hidas eli "Perskules ku nää mun sormet o iha kohmees jo kolomatta päevää" alkaa. Sairaalloinen bassotaajuus lävistää olioiden sisuskalut ja koluaa aivotkin loppuun asti. Sammakoita alkaa sadella taivaalta ja foliohatuista syödään pataattiranskalaisia kuin viimeistä päivää! Hirveetä menoo! Paavi lentää jossain taustalla ilmakuplan sisällä ja viittoo jotain hirviökielen alkeita tenaville,

jotka ovat erehtyneet paikalle sekoilemaan. Ja nämä samaiset tenavat myöhemmin repivät kappaleiksi kokonaisen Ison Omenan, you know if you know.

Kun nämä Topeliuksen anarkomarkot sitten taas kerran tajuavat lähteä huitsinnevadaan tähtiportin kautta, on aika nostaa malja ja nauttia elämän eliksiiri täyden kuun alla alastomana seisten, kuin Jooseppi maitotonkan kanssa aikoina - an. Jos ette ole Joosepin elämästä mitään kuulleet, niin nyt heti kirjastoon etsimään sitä hänen autobiografiaa ja syökää se elävältä! Ottakaa kuva ja lähettäkää Sähkiksen IG-tilille niinkuin olis jo.

Nämä sankarimme lähtivät yhtäkkisesti 90-luvun alun Seattleen grungeloimaan The Topels nimellä, heittivät parit demot Sub Popille ja kävivät äänittämässä legendaarisella studiolla Endinon kanssa, mutta ura ei sillä puremalla auennut. Oli liikaa yritystä, sano valmentaja. Noita mahtuu 13 tusinaan, sano toinen. Kolmas putos uima-altaaseen juuri kun oli sanomaisillaan jotain superviisasta, jota sukupolvet toisensa jälkeen olisivat voineet siteeratat tilanteessa kuin tilanteessa. Tai siteeraavat varmaan siitäkin huolimatta, että sanoja ei vaan ilmestynyt, sillä hiljaisuus on valttia - VAI ONKO? Ottakaa nysse luuri käteen ja soittakaa ny jollekin ihankellevaan ja kysykää nytten ettei se enää häiritte mieltä! Kurt Cobain kävelee just vierestä ja heilauttaa kättä kavereille. Kädestä lentää ZZTOP-auton avaimet suoraan basisitin käteen, siitä rumpalin jalkaan ja lopuks viel huilistin ohtaan! Bull's Eye huutaa Novoselikki volkkarin takana ja Chad nauraa maassa pidellen vatsaansa. Billy Gibbons ajaa vierelle ja heittää grunzzeille parit bisset, vetäsee sitten ilmakitaran ilmoille ja sillä kaunihisti että Viva Las Vegas. Kaikki tanssii ja kittaa, katto skittaa, näkymätöntä kaunista, maagista rockenrollin virtaa. "Tämä on elämää", huutaa Tad, isomies lippis ja kaikki, The Topels alkaa humaltua nopeaan; taitaa olla muutakin seassa? Onkohan ollut jo viimeiset kymmenen vuotta? Enemmänkin?

Hirvee darra parin päivän päästä. Missä sitä ollaan oikeen oltu, mitä tehty ja herrajumala miksi!? Kukaan ei tiedä vastausta, ilmoilla on hämmennystä. Hotel California soi radiossa jo kolmatta kertaa putkeen, mutta kukaan ei valita. On aika astua taas aikakoneen imuun, minne tällä kertaa, palatako todellisuuteen? Onko todellisuutta, millä vuosikymmenellä se luuraa, onko nollaluvulla hauskaa... mitä jaksaisi Jeesus tykätä rokista öljypuiden alla opetuslastensa katsellessa monttu auki? Mennäänkö ottamaan selvää - No ei mennä! Mennään mieluummin Pohjois-Koreaan leireilemään, mennään sinne säkkipillit kainalossa kiekumaan. Mutta ei, ei sinnekään lopulta mukamas uskalleta, mutta onko vaihtoehtoja? Kaikki kanavat ovat auki, musiikkikin on kuollut ja elävä samanaikaisesti. Aivot ottavat vastaan, sydän hakkaa rauhallisesti, meri liplattaa taustalla. Eagles lentää nyt ikkunasta alas 52 kerrosta ja räjähtää osuessaan abstraktin monumentin päälle. Aploodeja ja huurraa-huutoja. "KREISII KREISII!" - näin he mesoavat ja tupakkaa pureskelevat.

The Topels päättää tarinansa, aikansa kutakin sanovat, kiittävät ja hyppäävät junasta ulos kesken matkan. Ei asemaa, ei paikan nimeä, eikä edes loputonta aavikkoa. Joukko pesukarhuja vievät nämä veijarit omaan koloonsa ja siellä järjestetään mahdottoman upeat juhlat jotka alkaa sillä että syödään vieraiden varpaat!

Herätään unesta, olipas todellisen tuntuista, katsotaan kelloa. Se on 3:33, enkelten läheisyys on käsinkosketeltavaa.

KEHITYSKOMPLEKSI

Eräänä sateisena helmikuun iltana toimittajamme K. Päts matkasi erään nimeltämainitsemattoman pikkukaupungin teollisuusalueelle haastattelemaan esikoislevynsä julkaissutta Kehityskompleksi yhtyettä. Haastattelupaikkana toimi bändin "reenikämppä" eli LUOLAHOLVI-400. Mukana olivat kaikki jäsenet (Unto S, The Scout, Eno) lukuunottamatta Jesper Mäkistä, jolla oli kuulemma mukamas jotain muita hommia.

Heti alkuun kysyttäköön tämä klassinen ja tylsäksikin käynyt kysymys: Mistä Kehityskompleksi sai alkunsa? Ja missä ja miksi ja miten?

Unto: Noo... Me oltiin Enon kanssa tuol sillan alla heittelemässä kiviä jokeen, ihan vaan huvikseen, ja sit joskus puolentunnin hiljaisuuden ja heittelyn jälkeen Eno yhtäkkiä vaan kysy et hei Unto, perustetaanko bändi, ja mää sanoin et sopiihan se, mut en mää osaa mitään soittaa paitti levyjä, eikä sekään aina onnistu halutulla tavalla.

Eno: Jooooo... jotakuinkin se tollain meni. Oltii Poris sillo, liftireissulla. Piti huilata sitä peukalonnäyttämistä tien poskessa ni painuttiin sinne sillan alle tota kivihommaa tekemään.

Unto: Jep. Sit siinä vähän höpöteltiin viel lisää ja kävi ilmi et koska me molemmat digataan melko kovalla kädellä Doorsia ja Sabbathia, et jotain sellasta pitäis meijän itteki alkaa veivaan...

Eno: ...ja huonostihan siinä meni! *(ja koko pändin porukka alkaa tässä vaiheessa nauramaan, ääneen!)*

No niin, kyllä, heh heh! Eihän se teidän musiikissanne tosiaan nuo esikuvat kuulu. Mitenkäs se musiikki sitten kääntyi tähän muotoon jollaisena lopulta aloitte sitä soittamaan?

Unto: Me mentiin mun kämpille ja alettiin vaan räpläämään kaikkia soittimia - ja muutakin, mistä ikinä vaan ääntä saa aikaseks. Tais olla pientä nousuhumalan poikastakin ilmassa ja soitettiin viel Scoutti ja Jesper paikalle. Ajoivat sadan kilometrin päästä ihan vaan päästäkseen sekoilemaan.

Eno: Sit räplättiin siin ja ääniteltiin. Iha surkeeta ja kaameetahan se oli, mut senki meinaa yks saksalainen lafka julkasta kassuna.

Unto: Joo... mut on sitä vähä remixattu. Eka pyydettiin et Darude ois sen tehny, mut sil oli kuulema jotain keikkahommia ni ei kerenny paneutuun. Mut anto se ton nauhan jolleki frendilleen, jolta se pääty jolleki frendin frendille, joka kuulemma diggaa just tollasesta räpinäkamasta, ja teki sit ton remixin... tosin toi mikä tohon kassulle päätyy on pikemminkin remixin remixin remixi... taikka remixin remixin remixin remixi. Jotai sellast.

Scout: Noista ekoista sessioista on jo 15 vuotta, että ollaanhan me kuitenkin vähä noista alun räpinöistä kehitytty... tai ainakin muututtu johonkin suuntaan.

Eno: Joo. Kaikenlaisia vaiheita on ollu - ja tulee varmaan olemaankin, jos vaan yhtään jatkuu meno samanlaisena.

15 vuotta on pitkä aika. Miksi esikoisalbumi tulee vasta nyt?

Unto: Ollaan me useempaan otteeseen alettu jo jotain julkaisemaankin, mut ei vaa sit olla jaksettu loppuun asti viedä niitä hommia.

Jotenki alkanu vaa kaivelemaan tai rassaamaan, ja ollu vaan hauskempaa tehä jotain uutta.

Eno: Joo... mut vaik noin onkin, nii ollaa me ajateltuet noista vois julkasta jonku megasetin joskus lähiaikoina, kauniina päivänä. Ainaski toi Vinyl-on-Demand on ollu iha kiinnostunu ideasta, mut saas nähä ny.

Scout: Esikoisalbumille tää 2020 on kuiteski tosi ideaali ajankohta, jos ajattelee tollee numerologisesti.

Unto: Mut kollektiivisesti bändinä me ei ajatella. Noi numerosysteemit on noit Scoutin omia heiniä. Hän on tää meidän mystinen okkultisti.

Eno: Joo. Scoutti on scoutti.

*** Scouttia naurattaa... niin paljon, että lähtee hetkeksi pois huoneesta käytävänpuolelle ***

Kertokaan vähän tuosta albumistanne. Monikaan ei taida tietää teistä vielä oikein mitään.

Unto: OK. Elikkä... kyseessä on CD-levy, painosmäärä 500 kpl... jewel case kansitsydeemi ja sisällä 32-sivuinen bookletti, jossa Scoutin taidejuttuja sekä mun ja Enon kirjoituksia. Joitain valokuvia kans vuosien varrelta, eikä välttämättä vaan tän pändin taipaleelta, vaan jotain ihan random kirpparilöydöskamaa seassa. Levyllä on 73 minuuttia äänetelyä, ja 13 ja puol biisiä. Ollaan julkaistu tää itte Ossin Levy ja Aivot nimisellä lafkalla, jonka muuten alotimme jo päälle 10 vuotta sitten.

Scout: Biisit on jotakuinkin kaikki improvisoitu lukuunottamatta Iron Maiden ja Captain Beefheart covereita - jotka me lopulta mixattiin sillai et ne soi molemmat samaan aikaan päällekkäin.

Eno: Joo. Se oli Jesperin idea. Vissii ainoo idea koko ton levyprojektin aikana.

Millasella soitinarsenaalilla tuo levynne on tehty ja toiseksi; mikä tuon levyn nimi on? (toimitukseen oli saapunut aiemmin vain cdr-demo, jossa luki TBA).

Unto: Levyn nimi on That's it but it doesn't matter if that's what you want it to be. Se on melko pitkä nimi, mut annettiin olla, koska ei haluttu rajottaa itteemme liikaa, varsinkaan millään sovinnaisuussäännöllä.

Eno: Ois se kyl voinu olla lyhempi, mut tollanen siitä ny sit tuli, ja siin on vähä tollasta Scoutin esoteriikkaa mukana.

Scout: Hahhaa! *(poistuu taas käytävälle hetkeksi - ja taisi mennä jopa vessaan tälläkin kertaa, who knows?)*

Unto: Soittimina on kyl ollu ny ainaki tää sähkönen ukulele *(nostaa ilmaan ja kääntelee ylösalas).* Tilattiin tää tuolt Umpiolta Turusta, mut tää lopulta saapukin Kankaanpäästä joltain Jussilta. Ei mitään hajua kuka kyseessä, mut koska soitin pelittää, ei olla jaksettu valittaa. Kyseltii vähä Umpiolta kans et mikä tää homman nimi, mut lähetti vaan boxin kaikkia julkasujaan. Ollaan niitä ny tääl kämpillä sit kuunneltu ton hajonneen bassostyrkkarin läpi... vaik on meil välillä ollu ihan oikee cd-kasettimankkakin, sitä ku ollaa tarvittu taustanauhojen pyörittämiseen. Sit meil on toi kasa hajonneit skeboi, pari rumpupeltiä, on Casioo ja Korgin synaa, vaik toi syna onkin vaan lainassa ja viel kaikenlisäks ei olla saatu siitä mitään ääntä ulos. Ja sit on kaikkee perkussioroinaa, gongeja, tollanen brasilialainen vinkunitkutin, jota käytettiin to-del-la paljon tolla levyllä... ja sit on kaks

haitarii, mandoliini, balalaika sekä sähkösenä että akustisena *(sekä kielellisenä että kielettömänä!)*, sekä että tollanen rämä sähköurku, jossa lukee Jeesus. Näillä pääsee melko pitkälle.

Eno: Joo... ja unohdit mainita huilut!

Unto: *(nauraa)* Ainiimpä niin! Those fucking huilut! Joo, siis meil on tos tollanen armeijan vanha arkku ja se on täynnä kaikenlaisia huiluja, joita ollaan löydetty kirppareilta, kierrätyksestä, roskalavoilta, eksoottisilta ulkomaanmatkoilta, turistirysistä jne. Tosi friikkii kamaa!

Eno: Scoutti ny on varsinkin seonnu noihin aika hyvin. Teki tos hiljattain yhen sellasen ritual ambient levyn pelkästään noilla huiluilla ja kaikulaitteilla.

Scout: Sitä ei oo kyl viel julkastu, mut kyl se tässä joku päivä. Aural Hypnox ei sitä huolinu, mut yks amerikkalainen Important sano et julkasevat kuha ovat ensin myyneet vähän enemmän noita viimeisimpiä flopanneita Oliveiros ja Acid Mothers Temple levyjä. Eli, ootellaan.

OK. Mites toi bändinne nimi? Mikä tarina sen takana?

Unto: No, se oli sellanen klassinen mikä-vittu-nimeksi tyylinen kimppamietintä. Satoja nimiä lensi ilmaan, mut toi lopulta löyty vasta seuraavana päivänä, ku kävin kirjastolla lukemassa päivän sanomalehteä. Siel oli yks ukko vaa yhtäkkiä noussu ylös lukusalissa ja huutanu täysillä KEHITYSKOMPLEKSIIII! - ja oli sit istunu takas alas ja jatkanu lukemista ihan normaalisti. Tais olla TM siinä sillä siinä menossa. No, toi jäi sit ittelle pyörimään päähän ja jossain vaiheessa sit kelasin, et toi vois olla hyvä nimi, eikä nää muutkaa jannut panneet vastaan, joten näin se sit tuli ja jäi. Vähän ankee nimihän se lopultakin on, mutta minkäs teet.

*** Tässä vaiheessa pidimme luovan tauon. Lähdimme parinsadan metrin päähän Essolle kahville, mutta teen juomiseksihan se meni, kun oli aseman kaffekeitin mennyt aiemmin päivällä rikki. Ankeeta perus-Liptonia, eli puolet kupista meni harakoille ja lokeille; tai ainakin vertauskuvallisesti. Unto kertoi vitsejä ja hauskuutteli meitä kaiken aikaa. Tosi hyviä juttuja - mutta eipä niistä nyt sen enempää, ettei eksyttäisi väärille raiteille (siellä kuulemma juna Rovaniemelle ja muuta ihmeellistä). Reeniksen pihalla Scout sytytti vielä jazzitupakan, ja me muut painuimme takaisin majalle, jossa kaivoin esille taas kysymysvihkoseni.****

Mitenkäs keikkailu... oletteko paljon tehneet ja millaisia kokemuksia nuo olleet?

Unto: Jonkunverran ollaan tehty, karkeesti sanottuna enemmän kuin 10, mut vähemmän kuin sata.

Eno: Joo, noin se menee. Mut Suomessa suurin osa. Ruotsissa, Norjassa ja Islannissa kerran kussakin, ja sit yhesti viel Zimbabwessa. Se olikin sit melko villi reissu.

Unto: Juu, siitä voisi kirjoittaa vaikka kirjan... tai vähintään kirjeen, mut antaas ny olla.

Eno: Jesperhän sairasti heti ensimmäisenä päivänä aivan järjettömään ripulitautiin. Mut sit se veti vastapainoks jonku paikallisen hedelmän siemeniä, ja niistä se sai jotenkin voimaa et pysty jotain hommailemaan, kutes esim ton keikan. Me soitettiin se sellaisella cafe-restaurant-mestalla kaupungin laidalla. Se oli ihan ulkosalla ja penkkejä sikinsokin siel. Paikallista porukkaa pyörimässä. Sitten ku alotettiin veivaamaan niin varmaan päälle puolet yleisöstä alko ensin vaan nauramaan. Ihmeteltiin että mikähän tässä meijän psyke-industrial korinassa noin huvittaa, ja nähtiin sit et Jesper ripuloi siinä lavan reunalla. Että siitä tuli monessa mielessä todella mieleenpainuva kokemus.

Minkälaista oli vastaanotto tuolle musiikilliselle puolelle?

Unto: Muutama tanssi jossain kohtaa, mutta ton ripulihomman jälkeen ainakin eturivissä olleet kaikkosi vähän kauemmaksi - ymmärrettävästä syystä. Taustamusiikiksihan se taisi monelle jäädä. Meille sillä nyt niin väliä ollut, kiva oli soittaa - ja voipahan sanoo soittaneensa Zimbabwessa.

Mitenkäs nämä Suomen keikat?

Unto: Ei mitään ihmeellistä. Sellasta peruskauraa. Kamat kasaan ja menoks, ja sit lopussa paiskotaan balalaikaa pitkin lavaa, ja toivotaan että jotakuta saattais meidän lisäks kiinnostaa.

Eno: Kovinkaan montaa ei kiinnosta. Suomi on niin juntti maa.

Unto: Totta! Toista oli esim Islannissa. Yleisöä tais olla lähemmäksi 500, vaik ne varmaan olikin tullu kattomaan meijän jälkeen tullutta Sigur Rosin tyyppien sivuprojektia, jotain ihmeen viikinkinoisee - mut anyway. Yleisö hurras ja kannusti loppuun asti. Nimmareitakin päästiin melkein kirjottaan.

*** Tässä vaiheessa Scout tulee paikalle ja käy pitkäkseen huoneen perälle patjan päälle - ja vetää vanhaa ruskeaa vilttiä päälle ***

Unto: Scoutti on nyt high eli stoned ku käki. Menee varmaan tovi ja se kaivaa tuolta huopalauksustaan vihkonsa ja alkaa rustaileen ideoita. Joskus se sit tarjoaa jotain sieltä tänkin projektin käyttöön, mut enimmäkseen omii ne sooloprojektilleen.

OK, OK. Mites sit vaikuttajat... osaatteko sellaisia luetella?

Unto: No, ne Doorsit ja Sabbathit on ny jääny vähemmälle, mut kyl me iha kaikenlaista roinaa kuunnellaan, siis noiden Umpio-kassujen lisäks mm. Boney M:ää, Zappaa, Pink Floydia ja kaikkee muutakin krauttia ja discoa.

Eno: Ja Brian Enoo!

Unto: Aivan! Eno ei ois Eno ilman Enoo

Eno: Ekkä sää!

Unto: En mää varsinkaan juu... eli tasapeli... ja uusintaotteluun. *(naurua)*

Aiemmin luin eräästä toisesta musiikkilehdestä, että teillä olisi ollut jossain vaiheessa bändinne olemassaolon aikana jokin kriisi. Kertoisitteko hieman tästä?

Unto: Se oli 7 vuotta sitten. Jesper heitti mun juuri ostaman basson tosta ikkunasta tonne maahan - ja se meni paskaks. Se basso nimittäin. Jesper oli luullu sitä häiriötiloissaan demoniksi ja ajatteli pelastaa meidät kaikki suurena soturina. Mutta kriisihän siitä tuli.

Eno: Se oli hirveetä. Basso oli maksanu Untolle maltaita, varmaan lähemmäks kakstonnia. Jesper katos seuraavana päivänä ja sit sitä etittiin tääl kylillä kissojen ja koirien kanssa... mut eipä niistä palkoo apua ollu. Koskaan emme Jesperiä löytäny, mut sit se palas ihan ittekseen puolen vuoden päästä ja iski Untolle rahat kouraan.

Unto: Parisataa siitä jäi uupumaan, mut annoin anteeksi. Meni siinä sit viel pari viikkoo ennenku alotettiin taas porukalla soitteleen. Heti alkajaisiks purkitettiin yks EP-julkaisu meijän toisella projektilla eli Humanoidiveljeskunnalla. Se soittaa sellasta UFO-punkkia. Yks levy julkastiin vaan, eikä siitäkään saatu ittelle kopioita, lafka piti kaikki ittellään. Sit yks splitti piti tulla Riistettyjen kanssa, mut lafka feidas kun prässäämöstä tuli lasku. Se oli sellanen yks hörhö sekakäyttäjä se lafkan tyyppi sillon. Nykyisin sillon joku oma asianajotoimisto Kempeleellä.

Eno: No mut... ei oo ikävä sitä projektia, eikä tosin tota kriisiäkään.

Unto: No eipä kyllä. Onhan meillä nyt sentään uus levy hallussa, ja elämä hymyilee.

Noniin, mukava kuulla. Näihin kuviin sitten lopetellaankin. Levy on siis ulkona - ja sitä voinee ostaa bändiltä suoraan keikoilta tai sähköpostitse.

Unto: Joo that's it! Don't let the rock'n'roll let you down. Ostakaa meijän plättyy ja rakastakaa toisianne. Mekin rakastamme.

***

Ja näin päättyi K. Pätsin haastatteluhetkin Kehityskompleksin kanssa. Haastattelun jälkeen Päts kävi paikallisessa Kiinalaisessa restaurantissa syömässä MEGATOFU aterian RIISINUUDELEILLA, ja joi päälle kookosvettä kolme tölkillistä. Ruoan jälkeen hän meni hostellille lepäilemään ja nukahti ennen puoltayötä. Aamulla hän heräsi kello 7:30 herätyskellon soidessa. Hän ei vielä tänäkään päivänä tiedä miksi herätys oli päällä ja juuri tuohon aikaan, eikä kukaan hänen lukuisista ystävistään ole häntä auttanut löytämään vastausta. Päts kävi vielä paikallisessa levykaupassa ja poimi sieltä pari puuttuvaa Cat Stevens bootleggia, sekä pari levyllistä

Merzbowin kulta-ajan tuotosta CD:nä, 2000-luvun alun surinaa. Ja näillä matka junalla takaisin Vantaalle sujui leppoisissa merkeissä (hänellä siis kun on yhä käytössä kannettava CD-soitin, tuo Mooseksen lahja ihmiselle). Kerran hän kävi ravintolavaunussa, ja söi kolmioleivän, joka oli pieni mutta maksoi 6 euroa. Vastapäätä häntä istui muuan Tommi Läntinen (jonka ruoasta ja juomasta emme voi tekijänoikeus syistä kertoa - mutta ketäpä kiinnostaisikaan?).

LEVYARVIOT

ABEL M. OHOT & HIS IDIOTIC FRIENDS FROM THE ABYSSAL ORANGE : It's About Time to Rock'n'Roll Again / That's How I Shake It Babe - 7" (Crypt Tornado Records)

Aussilainen Abel kavereineen on vääntänyt pienelle vinyylirieskalle kaksi primitiivisen oloista rokkikappaletta. Melkolailla perus setupeilla mennään, mutta äänitysteknisesti ollaan oltu ulapalla pää alassuin roikkuen jo useampikin viikko. Kissakin vinkuu taustalla kummassakin biisissä, mikä saattaa ärsyttää herkempiä - jotka tuskin tätä levyä muutenkaan alkavat kuuntelemaan, mutta saattavat altistua erinäisissä alan paikoissa. Noiden mainittujen seikkojen lisäksi melko yllätyksetöntä, mutta tarjoaa toki rokin raakaa jytkettä, enemmänkin kallellaan 60-luvun puolitienoille.

250 kpl painos, iso keskiö, mustavalkokopiokannet, jossa bändiläiset riekkumassa aavikolla munasillaan, mutta vaikea saada yksityiskohtaista selkoa - vaan eipä sen väliä.

IKEA OFFICIAL : Untitled - 7"EP (self-released)

Pakattu kauniisti sinikeltaisiin kansiin Ikea-logolla ja muulla tilpehöörillä. Liitteenä kuvitteellisia kokoamisohjeita. Tehty ikäänkuin Ikea olisi itse tästä vastuussa, mikä on tavallaan ihan hauska idea vaikkei se nauratakaan. Soitimme Ikealle varmistaaksemme ettei kyseessä todellakaan ole he itse - ja sen varmistuksen me saimme (sekä alennuskoodin heidän kahvioonsa!). Tästäkin huolimatta pyöräytimme levyn toimituksen kellarihuoneessa (koska välillä vaihtelu virkistää) pariinkin otteeseen.

Ensimmäiset parikymmentä sekuntia kuullaan ilmeisestikin aitoa ääntä Ikean sohvaosastolta - mutta sitten yhtäkkiä pamahtaa päälle phaserin läpi ajettu hidas rumpubiitti. Päälle on sämplätty kokoelmaa eri äänityksiä ympäri Ikeaa. Levyn kakkosbiisissä kolisee ravintolan ruokailuvälineet - ja taustalla taas sama biitti, mutta phaser vaihdettu nyt flangeriin. Kääntöpuolella lisää epämääräisiä kenttä-äänityksiä, sämplättynä ja ilman. Biitti on nyt unohdettu, mutta xylophonia ei. Se soi leikkisästi eri jaksoissa. Minuutti ennen levyn päätöstä kuullaan vielä kitarasoolo - ja kun levy vihdoin loppuu, olemme kiitollisia ettei se jatkunut pidempään.

Ei mitään hajua mistä levyä voisi saada, mutta ei kannata kysyä ainakaan Ikealta. Googlekaan ei auta.

YORIOKI TOSHIKAWASHI : IX - 6CD (Totorecords)

Massiivinen kuuden levyn Yori-satsi - joka on hänen yhdeksäs "albuminsa". Edellinen oli tupla-CD parin vuoden takaa, ja sitä edeltävät ovat kaikki 80-luvulta. IX koostuu kolmesta eri osasta, joissa jokaisessa oma teemansa. Ensimmäiset kaksi levyä koostuu sähkökitaran äänistä, improvisoituna, leikattuna, liimattuna, sämplättynä, luupattuna jne. Kaikenlaista mahdollista ja väritelty tummista vaaleisiin. Melko raskas kuunneltava, mutta palkitsee kuulijan etenkin viimeisen 10 minuutin aikana jolloin päästään hivelemään psyykeen syvempiä poimuja, hellästi mutta dynaamisesti.

Levyt 3 ja 4 rakentuu samalla tavalla, mutta kitara on nyt unohdettu komeroon ja tilalla on flyygeli - jota on preparoitu ties millä värkillä.

Levyt 5 ja 6 ovat perkussiokollaaseja, joita on myös tietokoneitse manipuloitu.

Erittäin väkevää ja omanlaistaan musiikkia. Mukana 74 sivuinen kirjanen, jossa Yoriokin itsensä ottamia valokuvia pallokaloista. Kirjasen viimeisellä sivulla on linkkejä erilaisille internet-sivuille, jotka nekin koskee kaloja... ja jos menee Yoriokin omalle sivulleen, pääsee näkemään vielä parituhatta kuvaa lisää - sekä tilaamaan kala-aiheisia t-paitoja ja huppareita, joissa taiteilijan signeeraus ohessa. Jokainen vaatekappale on 'limited edition of 25 copies".

SUORA PUNAINEN : Alivoimalla Voittoon! - LP (Balls & Records)

Tässäpä vasta bändi! Jalkapallo-aiheisia kappaleita alusta loppuun, ja kuulemma jatkoakin luvassa. Kuvakansiin ei ole tällä pikkulafkalla ollut varaa, mutta labeleissa sentään on pallon kuviot. Musiikillisesti liikutaan melko vaivattomasti jazzfunkista ambientiin ja motooriseen jumirokkiin.

Levyn avausraita, 11 minuuttinen *Pukin kuiva kausi* on tuota funkimpaa osastoa. Kitaralla, bassolla, rummuilla ja fonilla pompitaan hutivetojen maailmassa, kunnes kakkosraita *Hattutemppu vartissa* avaa viimein tukkeutuneen hanan. Säröt pääsee valloilleen eikä wahia säästellä. Rumpalin avuksi viime hetkille hyppää vielä rupinen rumpukone sellaisella hakkauksella, että alkaa väljääntyneemmänkin ummikon aivoissa liikahdella joitain valittuja soluja.

Kulmasta suoraan sisään on hauskahko pilipali piipitys uruilla ja klarinetilla, kun taas *Baggio 1994* jysäyttää kuulijan perseelleen dramaattisella dark-tech ambientilla. Folkimpaa smooth osastoa edustaa kolmen rumpusetin ja yhden oboen säestämä levyn ainoa laulettu kappale *Vaihdosta sisään, minuutiksi.* Sanat ovat nyt mitä ovat, mutta mieluummin tätä kuuntelee... kuin jotain huonompaa. Välissä pari hardcorempaa vetoa *Pelin viivytys*, *Messin massit,* sekä *I remember Kempes* - joista viimeisessä kuullaan myös harvinaista pyrophonia (sämplättynä tosin, ilman lupaa).

Levyn päättävä *Sopupeli* on hidasta vanutusta ulisevilla kitaroilla, uruilla ja puhaltimilla. Melko väsyttävä kappale, mutta saattaa johtua myös siitä, että allekirjoittaneella alkaa nyt pitkä päivä painamaan päälle. Mutta mutta, pitäkää nimi mielessä - ja mieli korkealla. Jos sattuu halvalla vastaan käytetyt-laarista, niin anna mennä vaan. Kyllä tätä kestää kuunnella, vaikkei palloilu kiinnostaisikaan.

*** Suora Punainen, toinen albumi *Namupassi* (julkaistu juuri ennen lehtemme painoon lähetystä). Kappaleiden nimet ovat: *Rummeniggen kootut selitykset / Mixun joulu-6-66 / Bussi parkkiin / Yläriman kautta pömpeliin / Häkki soi / Jallittaja Meksikosta / Pelimanni vs. Klinsmanni / Epäurheilijamainen kytkös / Tyhjille katsomoille.*

SIESTA OVERDRIVE : What's Happening and Why Not? - 7" EP (Tornado Crypt Acid Snake Records)

Etelä-Koreasta pressitiedotteen mukaan tuleva sekavanoloinen porukka, mutta todellisuudessa taitaa olla Etelä-ei-niin-korea, elikäs Alabamasta Ameriikan Yhdysvalloista. Eipä sen väliä, musiikki kun sentään imaisee sisäänsä. Sähköluutulla vedetään komiasti stereosurround-soundia ja itse tehdyt rumpupellit korisee suurimmaksi osasta taustalla. Laulua ei ole, mutta jotain universaalia möngerrystä sentään juu. Kakkosbiisissä luutut ovat jo unohdettu ja siirrytty afrikkalaisiin lyömäsoittimii, joiden

nimistä ei ole tietoa tuskin kellään, mutta tuollaisia puisia melodioihin soveltuvia pötkylöitä näyttää olevan. Säkkipilli ulisee jossain, mutta todella kaukana. Voi hyvin olla myös lokkiparvi - vaikea ottaa kunnolla selvää (varsinkin kun olen hukannut kuulokkeet ja kuuntelen tätä ripattuna mp3-versiona läppärin kajareista junassa - koska aika on rajallista, mutta show must go on tms.)

A-puolen päättää *Fast Ideas Are Made for The Slow Minds,* jossa rapisutellaan paperipusseja muovisella pöydällä. Ei muuta, ei siksi myöskään järin erikoinen teos, mutta yhä selkeästi parempi kuin yksikään The Fallin sinkun B-poski (eikä kannata väittää vastaan).

B-puoli alkaa *New Rose* coverilla (jonka alunperin levytti tiedätte kyllä kuka - jos ette tiedä - menkää lepoon ja sivistykää). Jännäksi tämän version tekee se, että taustalla kolisee kuin juna kiskoilla 120 km/h. Itse soitto ihan mukiinmenevää jazzausta "skeba-beis-drams"-triolla. Lopun puolesta täyttää *Stetoscopic Associations*, jossa venytellään kitarankieliä ja lausutaan jotain tavattoman älykästä. Tämä lausunta osuus on äänitetty Goalla alastomana kello 3 yöllä rantahietikolla lehmien ja koirien vierellä - ja sen kyllä kuulee (jos omaa auenneen kolmannen korvan). Kiva levy, mutta tuleeko kuunneltua toiste, sen aika näyttää. Nyt noustava junasta; Kerava odottaa!

FJODOR USTJIKOV : Fjodor's Recordings 1973-1997 - CS (Sosok Recürds & Tappes)

Todella heikkotasoinen äänitys. Vanha mankka asetettu muoviämpärin sisälle ja patakintailla paukuteltu rummut viereisestä huoneesta. Mitä voi siis olettaa? Ei paljoa mitään. Kolmen minuutin kuuntelun jälkeen palaa päreet. Se kuullostaa jo paremmalta, joku 50-luvun Elvis-mikki ollut lähistöllä oikeaan aikaan. Seuraavaksi suhisee imuri Viipurissa 5 minuuttia. Taaempana jossain pidemmällä kaksi koiraa "keskustelee" koirakeksien parhaudesta. B-puolen alussa Fjodor kertoo kankealla englannikielellä äänitystensä taiteellista luonteesta, ja heti perään vetäsee kahdella balalaikalla *Man on the Silver Mountain* coverin.

Ennen nauhan päätöstä vielä 10 minuuttinen eeppinen kävely rautatietä pitkin juustohöylä ja patarumpu kädessä - jotka kas kummaa toisinaan jopa kohtaavat toisensa.

Nobelin rauhanpalkinto tälle herralle! (...tai kasetille vähintään).

UNTAMO : Virrat / Airot - 7" (omakustanne)

Kannessa kuva, jossa lukee UNTAMO, kuva katki, siinä olisi pitänyt olla MUUNTAMO, mutta MU on jätetty kylmästi pois, ollaan siis vaan UNTAMO - mutta ei anneta sen haitata elämää. Virrat on sähköä, sähkön ääntä, samanlaista mitä kuuluu vähän viallisen sähkötolpan vieressä kello 2:30 yöllä hiihtoladulla ja kotiin vielä pitkä matka ja väsyttääkin. Ei eväitä, ei edes vettä. Airot skibaleen alku on jotain hiomisääntä jostain mistä emme halua tietää, mutta sen jälkeen alkaa jytke joka sekoittaa pakkaa. Kortit lentää, jokerit pää alassuin - Jehovantodistajat pimpottavat ovikelloa juuri kappaleen kliimaksin lähestyessä, pasta unohtunut kiehumaan liedelle - kaikki vesi kadonnut, mössö palaa pohjaan. 5€ suoraan tekijöiltä taikka postitse eBaystä?

THE HILL EAGLES : Flow Thru the Iced Air LP (Eddie Records)

Iowalainen trio Meksikosta, näin lukee "hehkutustarrassa", eikä muuta, mutta sehän riittää. Tosiasiassa Iowasta kyllä ovat, mutta Meksikoa eivät ole nähneetkään. En tiedä mikä pointti tälläisessä ylipäätään on, mutta ehkä on haluttu tuoda jotain Azteekki-mielikuvia salakavalasti levyplärääjän nystyröille. Tiedä häntä, mutta "huu keers".

Flow Thru the Iced Air koostuu kahdesta pitkästä ja vellovasta Space Rock pläjäyksestä. Reverbiä ja echoa ei olla säästelty. Laulua ei onneksi ole, mutta B-puolella sentään hieman huilua ja huiluttelua upotettuna perusmökän sekaan. Ei ihan perinteisintä generic-spacerokkia tämä (kuten 82% genren matskusta yleisestiottaen), vaan liikutaan todellakin välillä jossain muualla - ja kiitos siitä näille soittotaidottomille bändin veijareille. Liitelipareessa bändiläiset kertovat The Hill Eaglesin synnystää - ja jostain syystä se sama on käännettynä myös Kreikaksi! WTF!?

Levyn kuuntelun jälkeen olo on aika poikkeuksellisen mahtava, suorastaan ideaalinen (objektiivisessa mielessä). TAKE IT OR LEAVE IT!

HILJAINEN AIVO : Flutes from Hell, with the Heavenly Bell - CD (Jussi Lehtisalo Fan Club Records)

Pressitiedotteen mukaan levyn nimellä ei ole mitään tekemistä levyn itsensä kanssa, mutta kuullostaa hämärältä siitäkin huolimatta. Huilut ja kellot eivät tällä levyllä soi, mutta sen sijaan kuulemme perunamuusia! Aivan oikein: PE-RU-NA-MUUS-SI-A! Ja tämä aines on rummun roolissa. Sitä läpsytellään puisilla

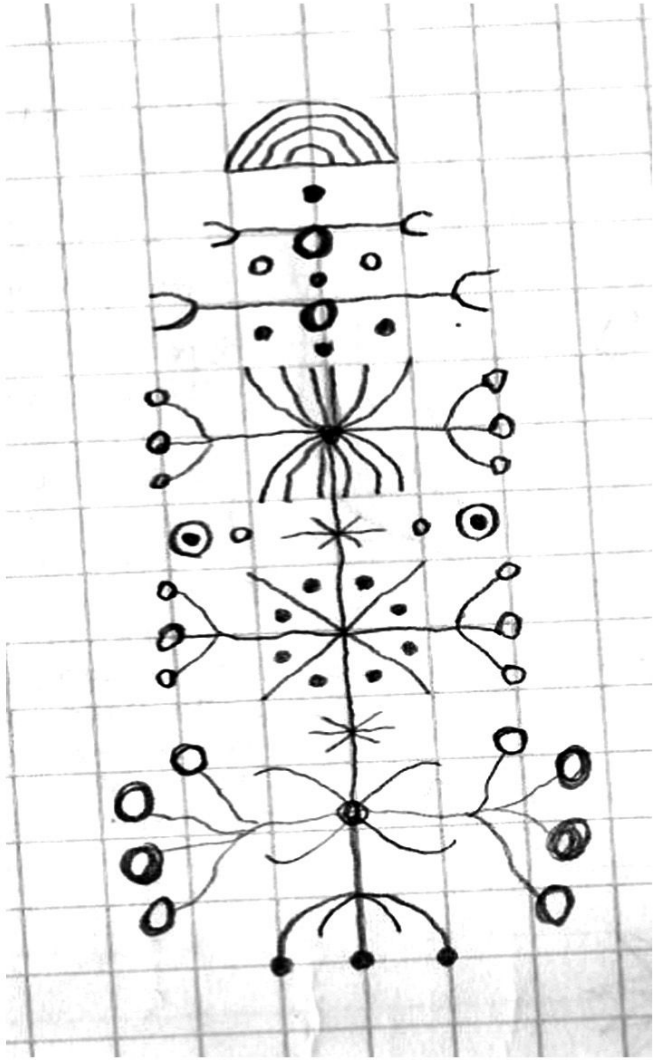

keittokauhoilla samalla, kun toinen jäsen operoi efektoidun ja sähköistetyn banjonsa kanssa. Studiossa on myöhemmin lisätty kaikuja ym. häröilyä, joten lopputulos kuullostaa oikeastaan aivan laadukkaalta. Vaikka tässä jonkin sortin huumorivivahde joiltain osin onkin, ei itse musiikki juurikaan naurata, eikä tässä toki mistään ahdistuksestakaan ole kyse. Mukavasti vellovaa lätinää, aktivoi erityisesti Solar Plexusta ja Ajna Chakraa, sekä piilotaajuuksien myötä helpottaa unensaantia, mikäli kuuntelee pari kertaa putkeen kamomillahaudukkeen kera (kuppi riittää; useampi herättää pissalle/pizzalle melko nopeaan).

Vikalla "biisillä" kuullaan Pierre-Pascal Proutin sävellys *L'amour* soitettuna niin mahdollisimman epävireisesti ja väärin, että ei jätä kylmäksi taantuneimpaakaan juntturaa.

KYRPTH

Legendaarinen kulttistatusta nauttiva Kyrpth oli Jouna Eeron yhdenmiehen Black Metal projekti. Se sai alkunsa jo vuonna 1993 - ja jatkui aina 2004 asti, kunnes hommat kääntyivät hieman eri akseleille. Tapasimme Jounan kesällä 2019 hautausmaalla Kemijärvellä. Tässä editoimamme pätkät keskustelustamme.

... Sillon 90-luvun alussa iski tuo bläkkismatsku takaraivoon, ja vähän muuallekin. Olin vielä 15 vuotias sillon ja lähinnä vaan kuuntelin kaikenlaista sen aikasta menoa... ja siinä pari vuotta sitten kiikaroin ja zoomailin sitä touhua, ja olin jo siirtynyt ns. kovimpiin aineisiin, eli tilailin kaikenmaailman rupusia demoja suoraan bändeiltä. Siinä heräsi se ajatus perustaa oma bändi, eikä siinä mennyt puolta vuottakaan, kun oli jo eka demo äänitettynä ja myyntikelposena.

... siinä samassa tietysti tuli mukaan kaikkea muutakin kuin sitä musiikkia, eli ihan sellasta perus typical pukeutumista, maskeja, hautakivien potkimista jne. Saatanalle omistettu alttari komisti vaatehuoneessa.

... se oli itselle sillon myöhäisteinivuosina innostavaa ja tärkeää tehdä ns. action-rituaaleja, johon toi hautakivien potkiminen ja kaataminenkin kuuluu. Kirkossa kävin myös sabotoimassa. Useammassa paikassa virtsasin sinne penkkien takana olevaan tilaan jossa säilytetään virsikirjoja. Parikin kertaa tein sellasen, että vein mankan mukanani, hiivin sisään jonain hiljaisena hetkenä ja paukautin mankan päälle täysillä. Archgoatia ja Azazelia pistin menemään. Välillä oli kaksikin mankkaa, jos sain kaverin houkuteltua mukaan. Silloin hän oli toisella puolella salia. Lopulta juostiin haneen ettei jääty turvamiesten kynsiin. Ja yks kerta kaveri oli unohtanu mankaan Toton nauhan, ja siel alko soimaan Africa toisessa päässä kirkkoa!

... vuoteen 2000 mennessä olin tehnyt niitä demoja jo 8 kappaletta ja sit ajattelin ihan levyn vääntää niistä parhaista biiseistäni. Se tavallaan onnistuikin, mutta en ottanu testilevyjä, joten melko rypynen soundi jäi. Hyvin se kuitenkin myi, eikä kukaan valittanut, paitti mun isä - ja sekin ihan muusta syystä kuin prässäyksestä. Mut ei siitä enempää.

... Saatana ja rienaukset tuli tutuksi, kiertelin vähän maailmalla, kävin festareilla, tapasin samanhenkistä porukkaa ja luin paljon kaikkea esoteeristä magiaa yms. Kyllä se jälkensä jätti, ja lopulta niin paljonkin, että sanoin hyvästit koko sille Saatana-kuvastolle. Se vaan alkoi tuntua hyödyttömältä.

... 2004 matkasin Intiaan ja tutustuin aivan uuteen maailmaan. Se muutti paljon sitä sen aikaista elämäntyyliä. Kävin vuorilla, luolissa, ashrameissa, vedin bhangia ja bongia jne. Lopulta päädyin Goalle ja jäin sinne pidemmäksi aikaa. Oli viisumikin mennyt

vanhaksi, mut en antanu sen häiritä. Trance-hommat tuli tutuksi ja vei mennessään. Ja sitä kestikin about seuraavat 10 vuotta, kunnes en enää sitä jaksanut.

... nyt asun täällä Kemijärvellä ja välillä koluan näitä hautoja täällä, se kun nyt on ihan virallisesti mun työtäkin. Kyrpthin comeback-levyn sain juuri valmiiksi, saas nähdä mikä on vastaanotto... on näet nyt sotkettu metalli-ja tranceteemoja keskenään, eikä kannetkaan ole enää vaan mustavalko xeroxia.

... sillon pahimpina rienausaikoina oli viel sellanenkin harrastus, että hain sian verta

kaupasta, lantrasin sitä vähän vedellä, että tuli juoksevampaa. Sitten laitoin suihkepulloon ja kun kiertelin ympäriinsä niin suihkuttelin sillä kaikenlaisiin paikkoihin, jotka tuntuivat vastenmielisiltä... eli kirkot, seurakuntatalot-ja kerhot yms.

... kirkonpolttoa en koskaan ees yrittäny. Lähinnä siksi että kiinnijäämisen riski on suuri ja samoin tuomio turhan helvetillinen jopa paantuneimmallekin satanistille.

... viime aikoina on soinut kotona lähinnä Björkin Homogenic sekä Agentsien tupla-live. Kirjoja luen ja pähkäilen joskus mitä sitä tekisi seuraavaksi. Muutto lihin kiinnostaisi, ihan noin niinku mystisessä mielessä.

... jostain syystä en koskaan lämmenny Burzumille. Ainoa tapa jolloin saatoin sitä kuunnella oli sillon, kun olin ensin hidastanu sitä vähintään puoleen nopeuteen - ja sillonkin piti olla aika kovassa jurri-pami-pöhnässä.

... noi Nazi-Scum-Black-Metal touhut ei oo koskaan kiinnostanu, täyttä höpöhöpöä!!

KYRPTH DISCOGRAFIA

- ♦ Helvetin Esikartano (demo CS, 1995)
- ♦ Pyhätön Helvetti (demo CS, 1996)
- ♦ Saatanalle Kiitos (demo CS, 1996)
- ♦ Paholaisen Kyrpä (demo CS, 1997)
- ♦ In Kyrpth We Trust (demo CS, 1997)
- ♦ In Flames with... (demo CS, 1998)
- ♦ Satanic Blood (demo CS, 1999)
- ♦ Satanic Sperm (demo CS, 2000)
- ♦ Kroozh! Aww! Thooot! (LP, 2000)
- ♦ Narcotic Disaster (CD, 2002)
- ♦ Oodi Saatanan Sydämelle (CD, 2003)
- ♦ Transatan! (LP, 2020)

ROBSON AHWAH

Syntyi vuonna 64 Namibiassa, mutta virallisissa papereissa lukee (yhä) 1966, mutta sen ei annettu elämää haitata. Isän haitaribisnekset alkoi Amsterdamissa viisi vuotta myöhemmin ja koko perhe tuli sinne tietysti mukana. Asuivat yksiössä kaikki 6 parisen vuotta, kunnes muuttivat Krakovaan, jossa saivat vihdoin elellä leveämmin. Haitarit oli vaihtunut tässä vaiheessa sähköpattereihin, mutta Robsonille oli muutamat soittopelit jätetty "odottelemaan oikeaa aikaa".

Oikea aika tuli vasta Robsonin 17-ikävuonna. Kavereineen soittelivat kaduilla täysin rinnoin soittotaidottomina. Haitari, tinapilli, tampuriini ja munniharppu; ja bändinimenään The Hanurs. Päivä toisensa jälkeen, kunnes lopulta oppivat vahingossa soittamaan sellaistakin mistä saattoi muutamat ylimääräiset kolikot irrota.

Elettiin 80-luvun alkua ja punk-aalto koettuna, mutta lähinnä kauempaa sivusta. Kaveruksille siunautui soittopeliensä kaveriksi ensimmäiset sähkösoittimet: kaksi urkua! Ja siihen jos mihinkä heidän sielunsa sekosivat. He perustivat nyt oikeamman yhtyeen ja antoivat sille nimeksi XZYW7,333. Keikkailivat, käyttivät huumeita ja alkoholia. Polttivat kaikenlaista (muoviakin). Oksensivat kaduilla, busseissa, junissa, stadionilla, kirkossa, vessassa, sängyssä, ja kerran jopa traktorimuseossa - mutta pääasia oli että hauskaa oli.

Jossain välissä (eli 1985) äänittivät legendaarisen The Donuts albuminsa Rotterdamissa ja vuotta myöhemmin kiersivät Eurooppaa. Oksentelua oli yhä, mutta reilusti muutamaa vuotta aiempaa vähemmän - eikä sen annettu häiritä.

Robson otti välimatkaa muihin 80-luvun lopulla ja lähti Barbadokselle miettimään syvällisiä, sekä kirjoittamaan kirjaa, joka ei koskaan valmistunut. Barbadokselta hän löysi vaimon ja yhdessä he muuttivat Hollantiin vuonna -92, jolloinka heille syntyi myös ensimmäinen lapsi. Seuraavana kuutena vuotena syntyi vielä 5 lisää.

2000-luvun alussa Robson perusti oman äänitysstudion, jossa kävi soittamassa kaikenlaista porukkaa lähestulkoon kaiken aikaa. Siinä samalla tyhjinä hetkinä Robson äänitteli omaa soolomazkuaan ja ennen Joulua 2003 syntyi näistä roinista levy Volume One, jolla oli mukana kaikki hänen lapsensa, Robson kun oli yöllä käynyt äänittämässä heidän hengityksiään - ja myöhemmin lisännyt näitä pianonsoiton päälle, sämpläten kauniisti.

Vuoteen 2020 mennessä vastaavanlaisia levyjä on tullut jo aina Vol 8:aan asti. Nukkumisäänten tilalla ollut toki muuta, mutta piano soinut jokaisessa kappaleessa, paitsi Vol 6:n seitsemännessä (nimeltään *Untitled* - "yllätys yllätys"). Tämä kyseinen kappale on muutenkin eriskummallinen, koska siinä kuulijaa pyydetään kuuntelemaan kuulokkeilla - ja paperipussi päässä pimeässä vaatehuoneessa. Lisäksi suositellaan hengittämää tietyllä tapaa bookletin ohjeita seuraten.

Mitä tästä sitten opimme? Emme kenties yhtikäs mitään, mutta tiedämmepähän taas hieman enemmän. Tai käytimme kallisarvoista aikaamme tämänkaltaisen informaation kulkeutumiseen kauttamme. Ehkä jotain jäi mieleen ikiajoiksi - hyvässä ja tai pahassa. Ehkä ei! Robson on kuitenkin keskuudessamme, sydämissämme - aina valmis hanurilla vinguttamaan, pianon nappeja näpräämään. Sämplää kai jo nytkin tätä yhteistä tajuntaa. Hyvää yötä!

Arto 'hosianna mantra' Eskelinen kertoo kuinka rockn roll on menneiden talvien lumia taidekenttämme takapajulassa, koska on käynyt hindumuhamettilaisen koulutuksen Genevessä, ja on vakaasti ajatunut ajattelemaan isolla aalla, mitäikinä se sitten tarkoittaakaan. Pointti on kuulema siinä, että jos katsoo liian pitkään appelsiinin kuorta, ei ikinä pääse maistamaan appelisiinin makeaa aurinkoista makua. Analyysikerhomme Rotat oli tässä yhtä mieltä, että tossa kuorella tarkoitetaan nimenomaan tota eläimellistä RNR musiikkia, ja tuo maku olisi sitten sitä ECM euforiaa puhtaimmillaan, ja sitten taas appelsiinihan on englanniksi orange eli oranssi, ja värinä tuo heijastelee tuolla napakeskuksessa ja sykkii sellaisella taajuusmetamorfoosilla, että ei voi vaan selittää on pakko ottaa vastaan ja nostaa hattua. ECM:stä voidaan olla varmaan sataaneljää eri mieltä, mut jos vedetään mukaan vaikkapa SST ja STT, niin johan alkaa mennä oudoksi; ja onko sen parempaa syytä sitten olla tätä tonkimatta?

Artoa on helppo kritisoida, vaan ketäpä ei loppujen lopuksi olisi, vielä vähemmän on helppo hymyillä hiljaisten, vaikka pyrkivätkin sillä salaa livauttamaan RNR:n taas takaisin kuuhun - ja kuuhan edustaa tätä meidän kollektiivista hämmennystä hyvässä ja ja pahassa eli dualisuuden tiivistymässä. Siitä on lähdettävä, ja tämän hän nyt todella tahtoi kertoa, vaikkemme sitä kysyneetkään. Ja koska Arto ei laittanut enempää lanttia tiskiin, niin päätimme jättää tämän artikkelituokion ns. tyngäksi, jotta oikeus tapahtuisi tässä demokratian ihanassa mekassamme.

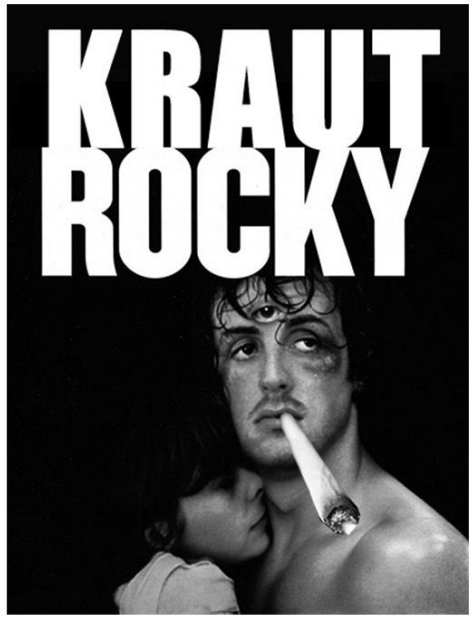

Hienohko tälö tässä päätimme sen teille kertoa olettehan te sen ansainneet pulskilla lompakoillanne jo ennen kuin olitte syntyneetkään, sen kuulimme tuolta talon takaa, kuiskivat ja rykivät, kaikki kelpas, kunhan vain sai jotain ulos. Jänikset loikki ulos, näädät seurasivat, ja luontoilta on valmis, katettu tähän näin tälle sivulla näihin kirjaimiin pääsi sukelsi, sen minä kuvasin, latasin, editoin, julkaisin, esitin ja tähän ladoin, kun en muuta voinut

Seuraavassa numerossa, jos sellainen jostain syystä sattuu vielä tulemaan, tutustumme uusiin aiheisiin (!) Mukana menossa saattaa olla juttua mm. Ophrahin kannibaalirituaaleista, David Icke Turkmenistanissa vuonna 1724, helevetin iso Ilkka Vekka juliste (kääntöpuolella Olli P. Auke Ilkka Kanerva Suomen Bin Laden kitaran kanssa Tullintorilla), Joe Bidenin wikileaks päiväkirjat naivistisena ja vähän ahdistavana sarjakuvana, Merzbow maratooni sukelluspuvussa sadan metrin syvyydessä, Neil Hardwickin 'free noise from New Zealand is the best thing eva since Reinikainen', sekä liuta merkityksettömiä levy, kirja, ja viiniarvosteluja by Suomen Tohtori Zivago. SEE YOU!

EI OO MITÄÄ SEURAAVAA NUMEROO ON VAATAA HETKI

Tunnustamme, että tätä lehteä tehdessä olemme kuunnelleet mm. Dinosaur Jr bändin kappaleita. Emme keksi tähän järkevää selitystä, joten jätämme tämän nyt vain tähän; aivan kuten pitikin, että ettäs tiedätte! Heviä ei kuunnella paitsi perjantai-ilta yksin kotona pimeässä komerossa ketsuppia juoden (ja myöhemmin kakoen), mutta ehkä siitäkin parempi kertoa vasta seuraavassa numerossa enemmän, sillä enemmän on vähemmän ja sitä rataa, vai sanottiinko se jotenkin toisella tavalla silloin, kun oli vielä kaikilla hauskaa? Vastauksia saa lähettää, mutta sujauttakaa ne mieluummin naapurin oven alta yöaikaan, ja jos jäättä rysänpäältä kiinni niin kertokaa vaan se sama hauska vitsi pikkukallesta ostamassa persiljaa; menee nimittäin aina läpi aidasta kuin aidasta, ja joskus jopa muurista, ainakin Berliinissä joskus 100-vuotta sitten. Toimittajame Zed halusi vielä tähän kertoa, että kävi eilen kaupassa ostamassa vähän ruisleipää ja patonkia, sekä korin vissyä ihan vaan nautiskellakseen, mutta kun ulos oli päässyt niin liukastuikin banaaninkuoreen ja kaikki lensi taivaalle eikä koskaan tullut alas. Zed oli tullut alas ja iski vielä päänsäkin, tosin oli siinä iso paksu pipo pehmentämässä, eli ei hätää, hieman vaan tolleen koomisesti; pikkulapset nauro ihan hulluna, supergreizillä tavalla ihan mahaan sattu ja nenästä valu räklyziä yms. MUT ei tollakaan mitään senkummempaa merkitystä saati mitään miten se ny liittyis Sapporon olympialaisiin, koska sehän ny näinäpäivinä on taas kaikkien huulilla, ja kuulemas kainaloissakin ja ties missä hirveissä paikoissa vaan kyllä me täällä Jopo-Toukan kanssa ollaan ziigailtu kybällä mikroskoopilla ja kaikenmaailman toluja ja muita aineita heitelty partsilta harakoille, joten annas ny vaan olla ton sun Led Zeppeliini harrastukses kanssa jollet kerkee vuokraamaan ajatuksiasi meille hetinytsamantien ennenkuin ollaan keksitty mitään järkevämpää, ja eihän oo mitään järkövämppä kun ollaan nyt Soviet Unionissa ja leppäkeihäs lentää aurinkoista tietä eteenpäin ole hyvä älä enää lue tätä hirveää tekstiä mene pois